

EUROPOS SAJUNGA

EUROPOS PARLAMENTAS

TARYBA

Briuselis, 2010 m. sausio 26 d.
(OR. en)

2009/0056 (COD)

PE-CONS 3683/09

CODIF 135
AUDIO 52
TELECOM 243
CONSOM 215
PI 120
CODEC 1300

TEISĖS AKTAI IR KITI DOKUMENTAI

Dalykas: EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva) (kodifikuota redakcija)

**EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS
DIREKTYVA .../.../ES**

... m. ... d.

**dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose
išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su
audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo
(Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva)
(kodifikuota redakcija)
(Tekstas svarbus EEE)**

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 53 straipsnio 1 dalį ir 62 straipsnį,
atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,
spręsdami pagal įprastą teisėkūros procedūrą ¹,

¹ 2009 m. spalio 20 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir ... m. ... d. Tarybos sprendimas.

kadangi:

- (1) 1989 m. spalio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų tam tikrų nuostatų, susijusių su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimu, derinimo (Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų direktyva)¹ buvo keletą kartų iš esmės keičiama². Siekiant aiškumo ir racionalumo minėta direktyva turėtų būti kodifikuota.
- (2) Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos teikiamos per sienas, taikant įvairiausias technologijas, yra vienas iš Sąjungos tikslų įgyvendinimo būdų. Būtinis tam tikros priemonės leidžiančios ir užtikrinančios perėjimą iš nacionalinių rinkų į bendrą programų kūrimo bei paskirstymo rinką ir užtikrinančios sąžiningos konkurencijos sąlygas, leidžiančias audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms atlikti visuomenės interesus atitinkantį vaidmenį.

¹ OL L 298, 1989 10 17, p. 23. Tikrasis akto pavadinimas buvo „1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo“.

² Žr. I priedo A dalį.

- (3) Europos Taryba priėmė Europos konvenciją dėl televizijos be sienų.
- (4) Atsižvelgiant į naujas technologijas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų perdavimo srityje, reguliavimo sistemoje, susijusioje su transliavimo veikla, turėtų būti atsižvelgiama į struktūrinių pokyčių, informacijos ir ryšių technologijų (IRT) sklaidą ir technologinių inovacijų poveikį verslo modeliams, ypač komercinio transliavimo finansavimą, ir turėtų būti užtikrintos optimalios konkurencijos sąlygos bei teisinis tikrumas Europos informacinių technologijų ir jos žiniasklaidos sektoriui ir paslaugų teikėjams, o taip pat ir pagarba kultūrinei ir kalbinei įvairovei.
- (5) Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos yra ir kultūrinės, ir ekonominės paslaugos. Vis didėjanti šių paslaugų svarba visuomenei, demokratijai – visų pirma užtikrinant informacijos laisvę, nuomonių įvairovę, žiniasklaidos pliuralizmą, – švietimui ir kultūrai yra priežastis šioms paslaugoms taikyti specialias taisykles.

- (6) Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 167 straipsnio 4 dalyje reikalaujama, kad Sąjunga, imdamasi kokių nors veiksmų pagal kitas tos sutarties nuostatas, atsižvelgtų į kultūros aspektus, visų pirma siekdama gerbti ir skatinti savo kultūrų įvairovę.
- (7) Europos Parlamentas 2005 m. gruodžio 1 d.¹ ir 2006 m. balandžio 4 d.² rezoliucijose dėl Dohos derybų raundo ir dėl PPO ministrų konferencijos paragino vykdant derybas dėl Bendrojo susitarimo dėl prekybos paslaugomis (GATS) neliberalizuoti pagrindinių viešųjų paslaugų, pavyzdžiui, audiovizualinių paslaugų. 2006 m. balandžio 27 d. rezoliucijoje³ Europos Parlamentas parėmė UNESCO konvenciją dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo, kurioje visų pirma pabrėžiama, kad „kultūrinė veikla, kultūros vertybės ir paslaugos yra ekonominio ir kultūrinio pobūdžio, nes perteikia identitetą, vertybes ir prasmę, todėl neturėtų būti manoma, kad jos turi vien tik komercinę vertę“. 2006 m. gegužės 18 d. Tarybos sprendimu 2006/515//EB dėl Konvencijos dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo sudarymo⁴ UNESCO konvencija buvo patvirtinta Bendrijos vardu. Konvencija įsigaliojo 2007 m. kovo 18 d. Šia direktyva laikomasi tos Konvencijos principų.

¹ OL C 285 E, 2006 11 22, p. 126.

² OL C 293 E, 2006 12 2, p. 155.

³ OL C 296 E, 2006 12 6, p. 104.

⁴ OL L 201, 2006 7 25, p. 15.

- (8) Valstybėms narėms yra labai svarbu užkirsti kelią bet kokiems veiksams, galintiems pakenkti laisvam televizijos programų judėjimui ir prekybai jomis arba galintiems paskatinti susikurti dominuojančią padėtį, dėl kurios atsirastų pliuralizmo, televizijos priemonėmis perduodamos informacijos laisvės ir apskritai viso informacijos sektoriaus apribojimų.
- (9) Ši direktyva nedaro poveikio esamiems ar būsimiems Sąjungos teisės aktams, skirtiems nuostatų suderinimui, visų pirma vykdant privalomus vartotojų apsaugos ir sąžiningų komercinių sandorių bei sąžiningos konkurencijos reikalavimus.
- (10) Tradicinės audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, pvz., televizija, ir naujos užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, yra svarbus įsidarbinimo šaltinis Sąjungoje, ypač mažose ir vidutinėse įmonėse, ir jos skatina ekonomikos augimą bei investicijas. Atsižvelgiant į lygiaverčių sąlygų ir veiksmingos Europos audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų rinkos svarbą, turėtų būti laikomasi pagrindinių vidaus rinkos principų, pvz., laisvos konkurencijos ir vienodų sąlygų sudarymo, kad būtų užtikrintas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų rinkų skaidrumas ir nuspėjamumas bei kad nebūtų sudaryta didelių kliūčių į jas patekti.

- (11) Siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo, padidinti teisinį tikrumą, padėti užbaigti vidaus rinkos kūrimą bei sudaryti sąlygas bendros informacinės erdvės atsiradimui, būtina visoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms – tiek televizijos programų transliavimo (t. y. linijinėms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms), tiek užsakomosioms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms (t. y. nelinijinėms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms) – taikyti bent pagrindines suderintas taisykles.
- (12) 2003 m. gruodžio 15 d. Komisija priėmė komunikatą dėl Europos audiovizualinės politikos reguliavimo ateities, kuriame pabrėžė, kad reguliavimo politika tame sektoriuje dabar ir ateityje turi apsaugoti tam tikrus visuomenės interesus, pavyzdžiui, kultūrų įvairovę, teisę gauti informaciją, žiniasklaidos pliuralizmą, nepilnamečių apsaugą bei vartotojų apsaugą ir geresnį visuomenės informuotumą bei žiniasklaidos priemonių naudojimo sąžiningumą.
- (13) 1999 m. sausio 25 d. Tarybos ir Taryboje susirinkusių valstybių narių Vyriausybių atstovų rezoliucijoje dėl visuomeninio transliuotojo¹ dar kartą patvirtinta, kad vykdant visuomeninio transliuotojo misiją reikia ir toliau naudotis technologijų pažanga. Privačių ir visuomeninių audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikėjų koegzistavimas yra išskirtinis Europos audiovizualinės žiniasklaidos rinkos požymis.

¹ OL C 30, 1999 2 5, p. 1.

- (14) Komisija patvirtino iniciatyvą „i2010: Europos informacinė visuomenė“, kuria siekiama skatinti informacinės visuomenės ir žiniasklaidos sektoriaus augimą ir darbo vietų kūrimą. Tai yra išsami strategija, kurios tikslas – skatinti europinio turinio kūrimą ir skaitmeninės ekonomikos plėtrą bei IRT naudojimą informacinės visuomenės paslaugų ir žiniasklaidos paslaugų bei tinklų ir įrenginių konvergencijos aplinkybėmis, modernizuojant ir taikant visas ES politikos priemones: reguliavimo priemones, mokslinius tyrimus ir partnerystę su pramone. Komisija įsipareigojo sukurti nuoseklią informacinės visuomenės paslaugų ir žiniasklaidos paslaugų vidaus rinkoje sistemą ir modernizuoti audiovizualines paslaugas reglamentuojančius teisės aktus. Iš esmės iniciatyvos i2010 tikslas bus pasiektas netrukdamt pramonei augti – reguliuojant jos veiklą tik tiek, kiek būtina, taip pat netrukdamt naujoms mažoms įmonėms, kurios yra ateities gerovės ir darbo vietų kūrėjos, klestėti, kurti inovacijas ir užimtumą laisvoje rinkoje.

- (15) 2003 m. rugsėjo 4 d.¹, 2004 m. balandžio 22 d.² ir 2005 m. rugsėjo 6 d.³ Europos Parlamentas priėmė rezoliucijas, kuriose iš esmės parėmė bendrą principą, pagal kurį pagrindinės taisyklės taikomos visoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms, o papildomos taisyklės – televizijos transliavimo paslaugoms.
- (16) Ši direktyva užtikrina, kad būtų labiau gerbiamos pagrindinės teisės, ir ji visiškai atitinka Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje⁴, ypač jos 11 straipsnyje, pripažįstamus principus. Šiuo atžvilgiu ši direktyva jokių būdu neturėtų valstybėms narėms trukdyti taikyti savo konstitucinių nuostatų dėl spaudos laisvės ir laisvės reikšti savo mintis bei įsitikinimus žiniasklaidoje.

¹ Europos Parlamento rezoliucija dėl televizijos be sienų (OL C 76 E, 2004 3 25, p. 453).

² Europos Parlamento rezoliucija dėl saviraiškos ir informacijos laisvės (Pagrindinių teisių chartijos 11 straipsnio 2 dalis) pažeidimo rizikos ES ir ypač Italijoje (OL C 104 E, 2004 4 30, p. 1026).

³ Europos Parlamento rezoliucija dėl Direktyvos 89/552/EEB (Televizija be sienų), iš dalies pakeistos Direktyva 97/36/EB, 4 ir 5 straipsnių taikymo 2001-2002 metų laikotarpiu (OL C 193 E, 2006 8 17, p. 117).

⁴ OL C 364, 2000 12 18, p. 1.

- (17) Ši direktyva neturėtų paveikti valstybių narių įsipareigojimų, atsirandančių taikant 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 98/34/EB, nustatančią informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką¹. Todėl užsakomosioms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms taikytinų nacionalinių priemonių projektui, kuris būtų griežtesnis arba išsamesnis nei priemonės, kurių reikalaujama vien 2007 m. gruodžio 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2007/65/EB, iš dalies keičiančiai Tarybos direktyvą 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo² perkelti į nacionalinę teisę, turėtų būti taikomos Direktyvos 98/34/EB 8 straipsniu nustatytos pareigos dėl procedūrų.
- (18) 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų Direktyva)³, atsižvelgiant į jos 1 straipsnio 3 dalį, nedaro poveikio Sąjungos ar nacionalinio lygio priemonėms, kuriomis siekiama bendros svarbos tikslų, visų pirma susijusių su turinio reguliavimu ir audiovizualine politika.

¹ OL L 204, 1998 7 21, p. 37.

² OL L 332, 2007 12 18, p. 27.

³ OL L 108, 2002 4 24, p. 33.

- (19) Ši direktyva nedaro poveikio valstybių narių ir jų valdžios institucijų atsakomybei už programų transliavimo organizavimą (įskaitant licencijavimo, administracinio leidimų suteikimo ar apmokestinimo sistemas), finansavimą bei programų turinį. Dėl to nesumenkėja valstybių narių kultūros raidos nepriklausomumas ir išlieka Sąjungos kultūrų įvairovė.
- (20) Šios direktyvos nuostatomis neturėtų būti reikalaujama ar skatinama, kad valstybės narės nustatytų naujas kurio nors audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos tipo licencijavimo ar administracinių leidimų sistemas.

- (21) Šioje direktyvoje audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų sąvokos apibrėžtis turėtų apimti tik tas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas – televizijos transliavimo ar užsakomąsias, – kurios yra masinio informavimo pobūdžio, t. y. tas, kurios skirtos didelei plačiosios visuomenės daliai arba kurios galėtų turėti akivaizdų poveikį jai. Jos taikymo sritis turėtų būti apribota Sutartyje dėl Europos Sąjungos veikimo apibrėžtomis paslaugomis ir todėl turėtų apimti visų formų ekonominę veiklą, įskaitant viešųjų paslaugų įmones, bet neturėtų apimti veiklos, kuri visų pirma yra ne ekonominio pobūdžio ir kuri nekonkuruoja su televizijos programų transliavimu, pavyzdžiui, asmeninių tinklaviečių ir paslaugų, kurias sudaro privačių naudotojų sukurto audiovizualinio turinio, skirto dalintis ir keistis informacija bendrų interesų bendruomenėse, teikimo arba platinimo.

- (22) Šioje direktyvoje audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų sąvokos apibrėžtis turėtų apimti masinio informavimo priemones, skirtas plačiosios visuomenės informavimui, pramogoms ir švietimui, bei komercinius audiovizualinius pranešimus, tačiau neturėtų apimti jokių asmeninės korespondencijos formų, pavyzdžiui, ribotam adresatų skaičiui siunčiamų elektroninių laiškų. Ta sąvokos apibrėžtis taip pat neturėtų apimti jokių paslaugų, kurių pagrindinis tikslas nėra teikti programas, t. y. kuriose bet koks audiovizualinis turinys yra tik šalutinis, o ne pagrindinis tikslas teikiant paslaugą. Pavyzdžiui, tai gali būti tinklavietės, turinčios audiovizualinių elementų, kurių funkcija – tik pagalbinė, pavyzdžiui, animacinių grafikos elementų, trumpų reklaminių skelbimų ar informacijos, susijusios su produktu ar kitokia nei audiovizualine paslauga. Dėl šių priežasčių ši direktyva taip pat neturėtų būti taikoma sėkmės žaidimams, kuriuose statoma pinigų suma, įskaitant loterijas bei lažybas ir kitas azartinių lošimų paslaugų formas, taip pat prijungties režimo žaidimams ir paieškos programoms, išskyrus laidas, skirtas azartiniams lošimams ar sėkmės žaidimams.

- (23) Šioje direktyvoje sąvoka „audiovizualinis“ turėtų reikšti vaizdus, perteikiančius judesį, lydimą arba nelydimą garso, taigi įskaitant begarsius filmus, tačiau neįskaitant garso perdavimo ar radijo paslaugų. Nors pagrindinis audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos tikslas – teikti programas, tokios paslaugos apibrėžtis taip pat turėtų apimti programas lydintį turinį, kurio pagrindą sudaro tekstas, pavyzdžiui, subtitravimo paslaugas ir elektroninius programų vadovus. Atskiroms tekstais grindžiamoms paslaugoms ši direktyva neturėtų būti taikoma, tačiau tai neturėtų daryti poveikio valstybių narių laisvei reguliuoti tokias paslaugas nacionaliniu lygiu pagal Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo.
- (24) Užsakomosioms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms būdinga, kad jos yra „panašios į televiziją“, t. y. jos, kaip ir televizijos programos, konkuruoja dėl tos pačios auditorijos, o dėl šių paslaugų pobūdžio bei prieigos prie jų būdų naudotojas pagrįstai tikėtusi šia direktyva reglamentuojamos apsaugos. Atsižvelgiant į tai ir siekiant užkirsti kelią skirtumams laisvo judėjimo ir konkurencijos srityse, „programos“ koncepcija turėtų būti aiškinama dinamiškai, atsižvelgiant į televizijos programų transliavimo pokyčius.

- (25) Žiniasklaidos paslaugų teikėjo vaidmeniui ir audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms apibrėžti labai svarbi redakcinės atsakomybės koncepcija. Valstybės narės, priimdamos šios direktyvos įgyvendinimo priemones, gali dar patikslinti redakcinės atsakomybės apibrėžties aspektus, ypač „veiksmingos kontrolės“ koncepciją. Ši direktyva neturėtų daryti poveikio 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva)¹ nustatytoms atsakomybės išimtims.
- (26) Šioje direktyvoje žiniasklaidos paslaugų teikėjo apibrėžtis neturėtų apimti fizinių ar juridinių asmenų tik perduodančių programas, už kurias redakcinė atsakomybė tenka trečiosioms šalims.

¹ OL L 178, 2000 7 17, p. 1.

- (27) Televizijos transliavimas šiuo metu visų pirma apima analoginę ir skaitmeninę televiziją, tiesiogines perdavimo paslaugas, transliavimą žiniatinkliu ir panašias į užsakomųjų programų televiziją paslaugas, kadangi užsakomųjų programų televizija, pvz., yra užsakomoji audiovizualinė paslauga. Apskritai turėtų būti laikoma, kad televizijos transliavimas arba televizijos programos, kurias tas pats žiniasklaidos paslaugų teikėjas siūlo kaip užsakomąsias audiovizualines paslaugas, atitinka šios direktyvos reikalavimus, kai tenkinami reikalavimai, taikomi televizijos transliavimui, t. y. linijiniam perdavimui. Tačiau tuomet, kai vienu metu siūlomos skirtingų rūšių paslaugos, kurios yra akivaizdžiai atskiros paslaugos, ši direktyva turėtų būti taikoma kiekvienai atitinkamai paslaugai.
- (28) Ši direktyva neturėtų būti taikoma elektroninėms laikraščių ir žurnalų versijoms.
- (29) Visi audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos požymiai, išdėstyti jos apibrėžtyje ir paaiškinti 20–27 konstatuojamosiose dalyse, turėtų egzistuoti vienu metu.

- (30) Televizijos programų transliavimo atveju žiūrėjimo vienu metu koncepcija turėtų apimti ir žiūrėjimą beveik vienu metu, jei dėl perdavimo procesui būdingų techninių priežasčių atsiranda trumpas atsilikimas tarp programų perdavimo ir priėmimo.
- (31) Šioje direktyvoje turėtų būti nustatyta plati komercinio audiovizualinio pranešimo sąvokos apibrėžtis, kuri vis dėlto neturėtų apimti nemokamai transliuojamų pranešimų apie viešąsias paslaugas ir kreipimusi dėl labdaros.
- (32) „Europos kūriniai“ šioje direktyvoje turėtų būti apibrėžiami nedarant poveikio valstybių narių galimybei nustatyti išsamesnę jų jurisdikcijai priklausančių žiniasklaidos paslaugų teikėjų apibrėžtį laikantis Sąjungos teisės bei atsižvelgiant į šios direktyvos tikslus.

- (33) Kilmės šalies principas turėtų būti laikomas pagrindiniu šios direktyvos principu, nes jis yra būtinas vidaus rinkai kurti. Šį principą reikėtų taikyti visoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms, kad žiniasklaidos paslaugų teikėjams būtų užtikrintas teisinis tikrumas – būtinas naujų verslo modelių kūrimo ir tokių paslaugų teikimo pagrindas. Jis taip pat būtinas laisvam informacijos ir audiovizualinių programų judėjimui vidaus rinkoje užtikrinti.
- (34) Siekiant skatinti stiprią, konkurencingą ir integruotą Europos audiovizualinę pramonę bei stiprinti žiniasklaidos pliuralizmą visoje Sąjungoje, tik viena valstybė narė turėtų turėti jurisdikciją audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikėjui, o informacijos pliuralizmas turėtų būti esminiu Sąjungos principu.

- (35) Daugelis praktinių kriterijų nustatoma tam, kad laikantis išsamių procedūros reikalavimų būtų galima nuspręsti, jog teikdamas šioje direktyvoje aptariamą paslaugą transliuotojas būtų pavaldus tik vienos valstybės narės jurisdikcijai. Tačiau atsižvelgiant į Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktiką ir siekiant išvengti tokių bylų, kuriose atsiranda jurisdikcijos vakuumas, derėtų remtis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49–55 straipsniuose apibrėžtu įsisteigimo kriterijumi, kaip galutiniu valstybės narės jurisdikciją nulemiančiu kriterijumi.
- (36) Reikalavimas, jog programą transliuojanti valstybė narė turėtų garantuoti šios direktyvos koordinuojamos nacionalinės teisės laikymąsi, pagal Sąjungos teisės aktus yra pakankamas, kad būtų užtikrintas laisvas transliuojamų programų judėjimas be priimančių valstybių narių tuo pačiu pagrindu atliekamos antrinės kontrolės. Tačiau programą priimanti valstybė narė išskirtiniais atvejais ir susiklosčius ypatingoms sąlygoms gali sustabdyti televizijos programų retransliavimą.

- (37) Užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų laisvo teikimo apribojimai turėtų būti galimi tik pagal sąlygas ir tvarką, kuri atkartoja pagal Direktyvos 2000/31/EB 3 straipsnio 4, 5 ir 6 dalis jau nustatytas sąlygas ir tvarką.
- (38) Dėl technologijų pažangos, ypač skaitmeninių palydovinių programų srityje, reikėtų adaptuoti papildomus kriterijus, kad būtų galima užtikrinti tinkamą reglamentavimą ir veiksmingą jo įgyvendinimą, taip pat suteikti rinkos dalyviams laisvę spręsti dėl audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos turinio.

- (39) Kadangi ši direktyva susijusi su plačiajai visuomenei Sąjungoje siūlomomis paslaugomis, ji turėtų būti taikoma tik toms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms, kurias tiesiogiai ar netiesiogiai standartine vartotojų įranga gali priimti vienos ar daugiau valstybių narių gyventojai. „Standartinės vartotojų įrangos“ apibrėžtį turėtų nustatyti kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos.
- (40) Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49–55 straipsniuose nustatoma pagrindinė teisė į įsisteigimo laisvę. Todėl žiniasklaidos paslaugų teikėjai paprastai turėtų galėti pasirinkti valstybę narę, kurioje jie nori įsisteigti. Teisingumo Teismas taip pat pabrėžė, kad „Sutartis nedraudžia bendrovei pasinaudoti laisve teikti paslaugas, jei ji neteikia paslaugų toje valstybėje narėje, kurioje ji yra įsisteigusi“¹.

¹ Byla *VT4 Ltd prieš Vlaamse Gemeenschap* C-56/96, Rink. 1997, p. I-3143, 22 punktas; Byla *Centros prieš Erhvervs-og Selskabsstyrelsen* C-212/97, Rink. 1999, p. I-1459; taip pat žr.: Byla *Komisija prieš Belgijos Karalystę* C-11/95, Rink. 1996, p. I-4115; Byla *Paul Denuit* C-14/96, Rink. 1997, p. I-2785.

(41) Valstybėms narėms turėtų būti suteikta teisė jų jurisdikcijai priklausantiems žiniasklaidos paslaugų teikėjams taikyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles šia direktyva koordinuojamose srityse, užtikrinant, kad tos taisyklės atitiktų bendruosius Sąjungos teisės principus. Siekiant reguliuoti tuos atvejus, kai vienos valstybės narės jurisdikcijai priklausantis transliuotojas transliuoja televizijos programą, kuri visiškai arba daugiausia yra skirta kitos valstybės narės teritorijai, tinkamu sprendimu, kuriuo atsižvelgiama į valstybėms narėms susirūpinimą keliančias problemas ir tinkamai taikomas kilmės šalies principas, būtų reikalaujama valstybėms narėms bendradarbiauti tarpusavyje, o taisyklių apėjimo atvejais – kodifikuota Teisingumo Teismo praktika¹ kartu su efektyvesne tvarka. Bendro visuomenės intereso taisyklių koncepciją išplėtojo Teisingumo Teismas savo praktikoje, susijusioje su EB sutarties 43 ir 49 straipsniais (šiuo metu su Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49 ir 56 straipsniais); ši koncepcija apima, *inter alia*, vartotojų apsaugos taisykles, nepilnamečių apsaugą ir kultūros politiką. Bendradarbiauti prašančioji valstybė narė turėtų užtikrinti, kad konkrečios nacionalinės taisyklės būtų objektyviai būtinos, taikomos nediskriminuojant ir proporcingos.

¹ Byla *Centros prieš Erhvervs-og Selskabsstyrelsen* C-212/97, cituota pirmiau; Byla *Van Binsbergen prieš Bestuur van de Bedrijfsvereniging* 33/74, Rink. 1974, p. 1299; Byla *TV 10 SA prieš Commissariaat voor de MEDIA* C-23/93, Rink. 1994, p. I-4795, 21 punktą.

- (42) Valstybė narė, kiekvienu atskiru atveju vertindama, ar kitoje valstybėje narėje įsisteigusio žiniasklaidos paslaugų teikėjo transliuojama programa yra visiškai ar daugiausia skirta jos teritorijai, gali naudotis tokiais požymiais, kaip pajamų iš televizijos reklamos ir (arba) abonentinio mokesčio kilmė, pagrindinė paslaugos kalba arba programų ar komercinio pobūdžio pranešimų, specialiai skirtų visuomenei toje valstybėje narėje, kurioje šios programos yra gaunamos, buvimas.
- (43) Pagal šią direktyvą, nepaisant kilmės šalies principo taikymo, valstybės narės gali imtis priemonių, kurios apriboja laisvą televizijos programų transliavimo paslaugų judėjimą, tačiau tik tam tikromis šioje direktyvoje numatytais sąlygomis ir laikydamosi šioje direktyvoje nustatytos tvarkos. Tačiau Teisingumo Teismas nuosekliai laikosi nuomonės, kad bet koks laisvės teikti paslaugas apribojimas, pavyzdžiui, bet koks nukrypimas nuo pagrindinio Sutarties principo, turi būti aiškinamas siaurai¹.

¹ Byla *Komisija prieš Belgijos Karalystę* C-355/98, Rink. 2000, p. I-1221, 28 punktas; Byla *Calfa* C-348/96, Rink. 1999, p. I-11, 23 punktas.

- (44) Komunikate Europos Parlamentui ir Tarybai „Reglamentavimo gerinimas augimui ir užimtumui Europos Sąjungoje skatinti“ Komisija pabrėžė, kad būtina atidi tinkamiausio reguliavimo būdo analizė, visų pirma siekiant nustatyti, ar tam tikram sektoriui arba problemai spręsti tinkamesnis būtų teisės aktas, ar derėtų apsvarstyti alternatyvas, pvz., bendrąjį reguliavimą arba savireguliavimą. Be to, patirtis parodė, kad pagal skirtingas valstybių narių teisinės tradicijas įgyvendintos bendro reguliavimo ir savireguliavimo priemonės gali atlikti svarbų vaidmenį užtikrinant aukšto lygio vartotojų apsaugą. Priemonės, kuriomis siekiama visuomenės intereso tikslų besiplečiančiame audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų sektoriuje, yra veiksmingesnės, jeigu jos vykdomos jas aktyviai remiant patiem paslaugų teikėjams. Taigi, savireguliavimas yra savanoriškos iniciatyvos rūšis, kuri suteikia galimybę ekonominės veiklos vykdytojams, socialiniams partneriams, nevyriausybinėms organizacijoms arba asociacijoms tarpusavyje ir sau patvirtinti bendras gaires.

Pagal savo skirtingas teises tradicijas valstybės narės turėtų pripažinti vaidmenį, kurį gali atlikti veiksmingas savireguliacija kaip veikiančių teisėkūros bei teisminių ir (arba) administracinių mechanizmų papildymas, bei jo svarų indėlį siekiant įgyvendinti šios direktyvos tikslus. Nors savireguliacija gali būti papildomu tam tikrų šios direktyvos nuostatų įgyvendinimo metodu, tačiau jis neturėtų visiškai pakeisti nacionalinio teisės aktų leidėjo pareigų. Bendras reguliacija bent sukuria „teisinį ryšį“ tarp savireguliacijos ir nacionalinio teisės aktų leidėjo vadovaujantis valstybių narių teisinėmis tradicijomis. Taikant bendrą reguliaciją turėtų būti numatyta galimybė įsikišti valstybei, jei neįgyvendinami jo tikslai. Nedarant poveikio valstybių narių formalioms pareigoms, susijusioms su perkėlimu į nacionalinę teisę, šia direktyva skatinama naudoti bendrą reguliaciją ir savireguliaciją. Tuo valstybės narės neturėtų būti įpareigojamos nustatyti bendros reguliacijos ir (arba) savireguliacijos tvarkos bei neturėtų būti trikdomos ar trukdomos valstybėse narėse jau esančios ir veiksmingai taikomos bendro reguliacijos arba savireguliacijos iniciatyvos.

- (45) Dėl specifinio audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų pobūdžio, ypač jų poveikio formuojant žmonių nuomonę, būtina, kad vartotojai tiksliai žinotų, kas yra atsakingas už šių paslaugų turinį. Todėl valstybėms narėms svarbu užtikrinti, kad naudotojai galėtų lengvai ir tiesiogiai bet kuriuo metu turėti prieigą prie informacijos apie žiniasklaidos paslaugos teikėją. Kiekviena valstybė narė turėtų priimti sprendimą dėl praktinių aspektų, kaip siekti šio tikslo nedarant poveikio visoms kitoms susijusioms Sąjungos teisės nuostatoms.
- (46) Asmenų su negalia ir pagyvenusių asmenų teisė dalyvauti Sąjungos socialiniame ir kultūriniame gyvenime bei būti jo dalimi yra neatsiejamai susijusi su galimybe naudotis audiovizualinės žiniasklaidos paslaugomis. Priemonės, suteikiančios galimybę naudotis šiomis paslaugomis, turėtų apimti gestų kalbą, subtitravimą, akustinį vaizdų aprašymą ir lengvai suprantamo meniu sukūrimą, bet jais neapsiriboti.

- (47) Žiniasklaidos priemonių naudojimo raštingumas – tai įgūdžiai, žinios ir suvokimas, sudarantys galimybę vartotojams veiksmingai ir saugiai šias priemones naudoti. Žiniasklaidos priemonių naudojimo įgūdžių turintys žmonės sugeba tinkamai pasirinkti, suvokti turinio ir paslaugų pobūdį bei pasinaudoti visomis galimybėmis, kurias siūlo naujosios ryšių technologijos. Jie gali geriau apsaugoti save ir savo šeimas nuo žalingo arba agresyvaus turinio. Todėl visose visuomenės grupėse turėtų būti skatinama žiniasklaidos priemonių naudojimo raštingumo plėtra ir atidžiai sekama šio proceso pažanga. 2006 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos rekomendacijoje dėl nepilnamečių ir žmogaus orumo apsaugos ir dėl atsakymo teisės, atsižvelgiant į Europos audiovizualinių ir internetinių informacinių paslaugų pramonės konkurencingumą¹, jau nustatytos galimos priemonės, skirtos žiniasklaidos priemonių naudojimo raštingumui skatinti, pavyzdžiui, tęstinis mokytojų ir instruktorių švietimas, specialus vaikų mokymas apie internetą nuo labai ankstyvo amžiaus, įskaitant paskaitas, atviras tėvams, arba piliečiams skirtų nacionalinių kampanijų rengimas naudojant visas ryšių priemones, siekiant suteikti informaciją apie atsakingą interneto naudojimą.

¹ OL L 378, 2006 12 27, p. 72.

- (48) Transliuotojams gali būti suteikiama išskirtinė teisė didelės visuomeninės svarbos renginių televizijos transliacijoms. Tačiau Sąjungoje būtina skatinti pliuralizmą, didinant žinių ir programų rengimo įvairovę, ir laikytis Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 11 straipsnyje pripažįstamų principų.
- (49) Svarbu, kad dėl teisės į informaciją apsaugos valstybės narės galėtų imtis priemonių ir užtikrinti visuomenei plačias galimybes sužinoti apie televizijos nušviečiamus šalyje ar už jos ribų vykstančius visuomenei itin reikšmingus įvykius, pavyzdžiui, olimpinės žaidynes, pasaulio futbolo taurės ar Europos futbolo čempionato varžybas. Siekdamos šio tikslo valstybės narės išlaiko teisę imtis Sąjungos teisei neprieštaraujančių priemonių, kad galėtų reguliuoti išimtinės jų jurisdikcijai priklausančių transliuotojų teises transliuoti tokius renginius.
- (50) Yra būtina remiantis Sąjungos struktūra imtis priemonių, kad būtų galima išvengti potencialaus teisinio netikrumo bei rinkos iškreipymų ir suderinti laisvą televizijos paslaugų judėjimą su poreikiu neleisti apeiti nacionalinių priemonių, skirtų teisėtų bendrų interesų apsaugai.

- (51) Visų pirma svarbu pateikti nuostatas, susijusias su transliuotojų naudojimusi išimtinėmis transliavimo teisėmis, kurias jie galėjo nusipirkti, kad nušviestų kitos valstybės narės, o ne tos, kurios jurisdikcijai transliuotojai priklauso, visuomenei itin reikšmingus įvykius. Siekiant išvengti spekuliacinio teisių pirkimo, kai norima apeiti nacionalines priemones, yra būtina tas nuostatas taikyti sutartims, pasirašytoms po Direktyvos 97/36/EB paskelbimo, bei įvykiams, vykstantiems po jos įgyvendinimo dienos. Tais atvejais, kai iki tos direktyvos priėmimo pasirašytos sutartys yra atnaujinamos, jos yra laikomos naujomis sutartimis.
- (52) Itin reikšmingi visuomenei įvykiai šioje direktyvoje turėtų atitikti tam tikrus kriterijus, t. y. jie turėtų būti ypatingi, visą Sąjungos visuomenę arba atskiros valstybės narės visuomenę, arba ženkliai atskiros valstybės narės visuomenės dalį dominantys renginiai, kuriuos iš anksto rengia organizatoriai, turintys teisinę galią parduoti su tais renginiais susijusias teises.

- (53) Šioje direktyvoje „nemokama televizija“ yra transliavimas valstybiniais arba komerciniais kanalais programų, prieinamų visuomenei be papildomo mokesčio greta transliavimo finansavimo būdu, plačiai paplitusių visose valstybėse narėse (pvz., mokestis už licenciją ir (arba) mokestis už prisijungimą prie kabelinės televizijos tinklo).
- (54) Valstybės narės gali netrukdomos imtis bet kokių, jų nuomone, tinkamų priemonių dėl iš trečiųjų šalių teikiamų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų, kurios neatitinka 2 straipsnio nustatytų sąlygų, jeigu tos priemonės neprieštarauja Sąjungos teisei ir tarptautiniams Sąjungos įsipareigojimams.

(55) Siekiant užtikrinti pagrindinę laisvę gauti informaciją ir visapusišką bei tinkamą Sąjungos žiūrovų interesų apsaugą, transliuotojai, kuriems suteiktos išskirtinės teisės didelės visuomeninės svarbos renginių televizijos transliacijoms, sąžiningomis, pagrįstomis ir nediskriminacinėmis sąlygomis turėtų suteikti kitiems transliuotojams teisę bendro pobūdžio žinių programose naudoti trumpas ištraukas, tinkamai atsižvelgiant į išskirtines teises. Apie tokias sąlygas reikėtų informuoti laiku, prieš didelės visuomeninės svarbos renginį, kad kiti transliuotojai turėtų pakankamai laiko pasinaudoti šia teise. Atskirais atvejais transliuotojas turėtų galėti naudotis šia teise pasitelkdamas tarpininką, veikiantį jo vardu. Tokias trumpas ištraukas gali naudoti bet kuris kanalas programų transliacijoms ES mastu, įskaitant sportui skirtus kanalus, ir jos neturėtų būti ilgesnės nei 90 sekundžių. Teisė į prieigą prie trumpų ištraukų turėtų būti taikoma tarpvalstybiniu pagrindu tik tada, kai tai būtina. Todėl transliuotojas pirmiausia turėtų prašyti prieigos iš toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusio transliuotojo, turinčio išimtinės teises į tam tikrą didelės visuomeninės svarbos renginį.

Bendro pobūdžio žinių programų koncepcija neturėtų apimti trumpų ištraukų, įtraukiamų į pramogines laidas. Kilmės šalies principas turėtų būti taikomas tiek prieigai prie trumpų ištraukų, tiek ir jų perdavimui. Tarpvalstybiniu atveju tai reiškia, kad paeiliui turėtų būti taikomi skirtingi teisės aktai. Pirma, prieigai prie trumpų ištraukų turėtų būti taikoma valstybės narės, kurioje yra įsisteigęs pradinį signalą siunčiantis (t. y. prieigą suteikiantis) transliuotojas, teisė. Tai paprastai yra valstybė narė, kurioje vyksta atitinkamas renginys. Jei valstybė narė yra sukūrusi lygiavertę teisių į prieigą prie atitinkamo renginio sistemą, tos valstybės narės teisė turėtų būti taikoma visais atvejais. Antra, trumpų ištraukų perdavimui turėtų būti taikoma valstybės narės, kurioje yra įsisteigęs trumpas ištraukas perduodantis transliuotojas, teisė.

- (56) Šios direktyvos reikalavimai dėl prieigos prie didelės visuomeninės svarbos renginių siekiant parengti trumpus naujienų pranešimus neturėtų daryti įtakos 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo¹ ir susijusioms tarptautinėms konvencijoms autorių teisių ir gretutinių teisių srityje. Valstybės narės turėtų sudaryti palankesnes sąlygas prieigai prie didelės visuomeninės svarbos renginių suteikdamos prieigą prie transliuotojo signalo, kaip apibrėžta šioje direktyvoje. Tačiau pagal šią direktyvą jos gali pasirinkti kitas lygiavertes priemones. Tokios priemonės apima, *inter alia*, prieigos prie šių renginių vietos suteikimą prieš suteikiant prieigą prie signalo. Transliuotojams neturėtų būti užkertamas kelias sudaryti išsamesnių sutarčių.
- (57) Turėtų būti užtikrinta, kad žiniasklaidos paslaugų teikėjų praktika teikti tiesioginio televizijos žinių programų transliavimo paslaugas užsakomuoju būdu būtų galima po tiesioginio perdavimo bei nereikėtų adaptuoti atskiros programos pašalinant trumpas ištraukas. Ši galimybė turėtų būti taikoma tik tuomet, kai tas pats žiniasklaidos paslaugų teikėjas teikia užsakomąją identišką televizijos programos paslaugą, kad ji negalėtų būti naudojama kuriant naujus užsakomųjų paslaugų verslo modelius, pagrįstus trumpomis ištraukomis.

¹ OL L 167, 2001 6 22, p. 10.

- (58) Užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos nuo televizijos programų transliavimo skiriasi vartotojo turimomis pasirinkimo ir kontrolės galimybėmis, taip pat savo poveikiu visuomenei¹. Tuo pateisinamas ne toks griežtas užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų reguliavimas, kuris turėtų atitikti tik pagrindines šioje direktyvoje numatytas taisykles.
- (59) Žalingo audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų turinio buvimas kelia susirūpinimą teisės aktų leidėjams, žiniasklaidos pramonei ir tėvams. Atsiraa naujų iššūkių, ypač susijusių su naujomis platformomis ir naujais produktais. Todėl visoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms, įskaitant komercinius audiovizualinius pranešimus, būtina nustatyti taisykles, padedančias apsaugoti fizinį, protinį ir moralinį nepilnamečių vystymąsi, taip pat žmogaus orumą.

¹ Byla *MEDIA kabel prieš Commissariaat voor de Media C-89/04*, Rink. 2005, p. I-4891.

- (60) Priemonės, kurių imamasi nepilnamečių fiziniams, protiniams ir moraliniams vystymuisi bei žmogaus orumui apsaugoti, turėtų būti tinkamai suderintos su pagrindine teise laisvai reikšti savo mintis ir įsitikinimus, numatyta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje. Tokių priemonių kaip asmens atpažinimo kodų (PIN kodų), filtravimo sistemų ar ženklavimo tikslas turėtų būti užtikrinti tinkamo lygio nepilnamečių fizinio, protinio ir moralinio vystymosi ir žmogaus orumo apsaugą, ypač teikiant užsakomas audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas. Rekomendacijoje dėl nepilnamečių ir žmogaus orumo apsaugos ir dėl atsakymo teisės jau pripažinta filtravimo sistemų ir ženklavimo svarba bei numatytos kelios galimos priemonės nepilnamečių naudai, pavyzdžiui, sistemingas vartotojų aprūpinimas veiksminga, atnaujinama ir lengvai naudojama filtravimo sistema, kai jie tampa paslaugų teikėjo teikiamos prieigos abonentais, arba naudojimas specialiai vaikams skirtomis paslaugomis su automatinėmis filtravimo sistemomis.
- (61) Valstybių narių jurisdikcijai priklausantys žiniasklaidos paslaugų teikėjai pagal 2003 m. gruodžio 22 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2004/68/TVR dėl kovos su seksualiniu vaikų išnaudojimu ir vaikų pornografija¹ nuostatas visais atvejais turėtų laikytis draudimo platinti vaikų pornografiją.

¹ OL L 13, 2004 1 20, p. 44.

- (62) Nė viena šios direktyvos nuostata, skirta nepilnamečių fizinio, protinio ir moralinio vystymosi ir žmogaus orumo apsaugai, nereikalaujama, kad tų interesų apsaugai skirtos priemonės būtų įgyvendinamos viešosioms įstaigoms iš anksto patikrinant audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas.
- (63) Suderinimas yra būtinas, kad programų kūrimo pramonė ir asmenys, turintys tikslą ugdyti kultūrą, galėtų lengviau imtis savo veiklos ir ją plėtoti.
- (64) Minimalūs reikalavimai, keliami visoms Sąjungos valstybinėms ar privačioms televizijos programoms, skirtoms Europos audiovizualiniams kūriniam, yra gamybą, nepriklausomą gamybą ir paskirstymą anksčiau minėtoje pramonėje skatinantis veiksnys ir jie tik papildo kitas priemones, kurios jau yra taikomos arba bus pasiūlytos taikyti siekiant to paties tikslo.

(65) Todėl reikia skatinti, kad valstybėse narėse būtų pakankamai išplėsta televizijos laidų rinka, leidžianti atgauti būtinas investicijas, ne tik nustatant bendras nacionalinių rinkų atvėrimo taisykles, bet ir, kai įmanoma, numatant bei panaudojant tinkamas priemones Europos kūriniais skirti didesnę visų valstybių narių televizijos laidų dalį. Siekdamos sudaryti galimybes stebėti, kaip taikomos tos taisyklės ir kaip siekiama numatytų tikslų, valstybės narės Komisijai turėtų pateikti ataskaitą, kokia programų laiko dalis pagal šios direktyvos nuostatas yra skiriama Europos kūriniais ir nepriklausomiems kūriniais. Apskaičiuojant tokią laiko dalį reikėtų atsižvelgti į specifinę Graikijos ir Portugalijos padėtį. Komisija turėtų informuoti kitas valstybes nares apie šias ataskaitas ir, jei galima, kartu pateikti savo nuomonę, kuriose visų pirma atsižvelgiama į pažangą, padarytą, palyginus su praėjusiais metais, į pirmą kartą transliuojamų laidų dalį programose, į ypatingą naujų televizijos transliuotojų padėtį ir į ypatingą šalių, turinčių nedidelius audiovizualinių priemonių gamybos pajėgumus arba ribotą kalbinę erdvę, padėtį.

- (66) Siekiant skatinti šios direktyvos tikslų įgyvendinimą labai svarbu nustatyti tinkamas priemonės bei tvarką, atitinkančias Sąjungos teisę, ir stengtis surasti tinkamas priemonės, padedančias skatinti Europos audiovizualinių kūrinių gamybą bei platinimą, ypač tose šalyse, kurios turi nedidelius audiovizualinių priemonių gamybos pajėgumus arba ribotą kalbinę erdvę.
- (67) Norima Europos kūrinių laiko dalis turi būti pasiekta atsižvelgiant į realią ekonominę padėtį. Todėl šiam tikslui pasiekti reikalinga pažangi sistema.

- (68) Įsipareigojimas tam tikrą transliuojamų programų laiko dalį skirti, jei įmanoma, nepriklausomoms laidoms, kurias sukuria nuo transliuotojų nepriklausomi kūrėjai, skatins naujų televizijos programų šaltinių atsiradimą, ypač mažų ir vidutinių įmonių kūrimąsi. Dėl tokio įsipareigojimo atsiras naujos galimybės ir realizavimo rinka kūrybiniam talentams, su kultūra susijusių profesijų atstovams ir darbo dirbantiesiems kultūros srityje.
- (69) Užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos gali iš dalies pakeisti televizijos programų transliavimą. Todėl, kai įmanoma, jomis turėtų būti siekiama skatinti kurti ir platinti Europos kūrinius ir tokiu būdu aktyviai prisidėti skatinant kultūrų įvairovę. Tokia parama Europos kūriniams galėtų būti, pavyzdžiui, finansiniai įnašai, kuriais iš šių paslaugų remiamas Europos kūrinių kūrimas ir teisių į juos įsigijimas, minimali Europos kūrinių dalis užsakomųjų videofilmų kataloguose arba patrauklus Europos kūrinių pristatymas elektroniniuose programų vadovuose. Svarbu reguliariai persvarstyti su Europos kūrinių populiarinimu audiovizualinėje žiniasklaidoje susijusių nuostatų taikymą. Rengdamos šioje direktyvoje numatytas ataskaitas, valstybės narės taip pat turėtų atsižvelgti visų pirma į tokių paslaugų finansinį įnašą, kuriuo remiamas Europos kūrinių kūrimas ir teisių į juos įsigijimas, taip pat į dalį, kurią Europos kūriniai užima audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų kataloge ir į tai, kiek vartotojai iš tiesų naudojami Europos kūrinių, siūlomais teikiant tokias paslaugas.

- (70) Įgyvendindamos 16 straipsnį, valstybės narės turėtų skatinti transliuotojus įtraukti tinkamą dalį bendrai sukurtų Europos kūrybinių ar Europos kūrybinių, kurie yra ne vietinės kilmės.
- (71) Apibrėždamos „nuo transliuotojų nepriklausančius kūrėjus“ kaip nurodyta 17 straipsnyje, valstybės narės turėtų tinkamai atsižvelgti į tokius kriterijus: kam priklauso gamybinė bendrovė, kiek programų pateikiama vienam transliuotojui ir kam priklauso antrinės teisės.

- (72) Kanalamis, transliuojantiems tik kitokia kalba nei valstybių narių kalbos, neturėtų būti taikomi šios direktyvos 16 ir 17 straipsniai. Vis dėlto tais atvejais, kai transliavimas tokia kalba ar kalbomis užima ženkliai, bet ne visą to kanalo programų perdavimo laiko dalį, 16 ir 17 straipsniai neturėtų būti taikomi tai programų perdavimo laiko daliai.
- (73) Nacionaliniai Europos kūrinių plėtrai skirti paramos planai gali būti sudaromi tik nepažeidžiant Sąjungos teisės.
- (74) Tikslą remti audiovizualinių kūrinių gamybą Europoje galima įgyvendinti valstybėse narėse jų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų organizacijos struktūroje, *inter alia*, nustatant, jog kai kuriems žiniasklaidos paslaugų teikėjams bus pavesta atsižvelgti į visuomenės interesus, įskaitant įsipareigojimą ženkliai prisidėti prie investicijų į Europos kūrinių kūrimą.

- (75) Žiniasklaidos paslaugų teikėjai, programų kūrėjai, prodiuseriai, autoriai ir kiti ekspertai turėtų būti skatinami patikslinti koncepcijas ir strategijas, orientuotas į Europos audiovizualinių vaidybinių filmų, skirtų tarptautinei auditorijai, kūrimą.
- (76) Svarbu užtikrinti, kad kinematografijos kūriniai būtų transliuojami autorių teisių savininko ir žiniasklaidos paslaugų teikėjo sutartais laikotarpiais.
- (77) Klausimai, išskylantys dėl konkretaus laiko, nustatyto kiekvienam kinematografijos kūrinių rodymo tipui, visų pirma yra dalykas, kurį galima sutvarkyti sudarant susitarimą tarp suinteresuotų šalių ar atitinkamų specialistų.
- (78) Siekiant sudaryti sąlygas aktyvios konkrečios kalbos vartojimo politikos vykdymui, valstybės narės gali nevaržomai nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles visų pirma remdamosi kalbos kriterijais, jei tos taisyklės neprieštaruja Sąjungos teisei ir visų pirma tais atvejais, kai jos netaikytinos kitoje valstybėje narėje sukurtų programų retransliavimui.

- (79) Užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos padidina vartotojo pasirinkimo galimybes. Todėl išsamios komercinių audiovizualinių pranešimų taisyklės užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų atveju nėra pagrįstos ir techniniu požiūriu neturi prasmės. Nepaisant to, visi komerciniai audiovizualiniai pranešimai turėtų atitikti ne tik identifikavimo taisykles, bet ir pagrindines kokybės taisykles, kad būtų laikomasi aiškiai apibrėžtų viešosios tvarkos tikslų.
- (80) Aiškinamajame komunikate dėl tam tikrų reklamos nuostatų aspektų „Televizijos be sienų“ direktyvoje¹ Komisija pripažino, kad naujos reklamos technologijos ir rinkodaros inovacijos teikia naujų veiksmingų galimybių audiovizualiniams komerciniams pranešimams tradicinėse transliacijose, kurios leidžia geriau ir vienodomis sąlygomis konkuruoti su užsakomųjų paslaugų inovacijomis.

¹ OL C 102, 2004 4 28, p. 2.

- (81) Komercinė ir technologijų plėtra suteikia naudotojams daugiau pasirinkimo galimybių ir atsakomybės jiems naudojantis audiovizualinės žiniasklaidos paslaugomis. Kad reguliavimas išliktų proporcingas bendro intereso tikslams, televizijos programų transliavimo atžvilgiu reiktų tam tikro lankstumo. Atskyrimo principas turėtų būti taikomas tik televizijos reklamai ir teleparduotuvėms, ir tam tikromis aplinkybėmis, jeigu valstybė narė nenusprendžia kitaip, reiktų leisti prekių rodymą. Tačiau jei prekių rodymas yra paslėptas, jį reiktų uždrausti. Atskyrimo principas neturėtų trukdyti naudoti naujų reklamos būdų.

(82) Greta praktikos, kurią apima ši direktyva, 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje¹ taikoma nesąžiningai komercinei praktikai, pavyzdžiui, klaidinančiai ir agresyviai veiklai audiovizualinių žiniasklaidos paslaugų srityje. Be to, 2003 m. gegužės 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/33/EB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių tabako gaminių reklamą ir rėmimą, suderinimo², draudžianti cigarečių ir kitų tabako gaminių reklamą ir rėmimą spaudoje, per informacinės visuomenės paslaugas ir radijo programas, neturėtų daryti poveikio šiai direktyvai, atsižvelgiant į konkrečius audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų ypatumus. 2001 m. lapkričio 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/83/EB dėl Bendrijos kodekso, reglamentuojančio žmonėms skirtus vaistus³, 88 straipsnio 1 dalis, draudžianti reklamuoti visuomenei tam tikrus vaistus, taikoma, kaip numatyta to straipsnio 5 dalyje ir nedarant poveikio šios direktyvos 21 straipsniui. Be to, ši direktyva neturėtų daryti poveikio 2006 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentui (EB) Nr. 1924/2006 dėl teiginių apie maisto produktų maistingumą ir sveikatingumą⁴.

¹ OL L 149, 2005 6 11, p. 22.

² OL L 152, 2003 6 20, p. 16.

³ OL L 311, 2001 11 28, p. 67.

⁴ OL L 404, 2006 12 30, p. 9.

- (83) Siekiant užtikrinti visišką ir tinkamą vartotojų – televizijos žiūrovų interesų apsaugą labai svarbu, kad reklamą televizijoje reglamentuotų tam tikros minimalios taisyklės bei standartai ir kad valstybės narės turėtų teisę nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles, o kai kuriais atvejais – jų jurisdikcijai priklausantiems televizijos transliuotojams nustatyti skirtingas sąlygas.
- (84) Valstybės narės, deramai atsižvelgdamos į Sąjungos teisę, turėtų turėti teisę nustatyti skirtingas sąlygas reklamos intarpams ir skirtingas reklamai skirtą laiko ribas programose, kurios yra skirtos tik savo šalies teritorijai ir kurių nei tiesiogiai, nei netiesiogiai negali priimti viena ar daugiau kitų valstybių narių, ir užtikrinti, kad tos programos būtų tinkamai transliuojamos.
- (85) Atsižvelgiant į didesnes žiūrovų galimybes išvengti reklamos naudojant naujas technologijas, pavyzdžiui, skaitmeninius asmeninius įrašančius vaizdo grotuvus ir didesnę televizijos kanalų pasirinkimą, išsamus reklamos intarpų reguliavimas siekiant apsaugoti žiūrovus nėra pagrįstas. Nors neturėtų būti padidintas leistinos reklamos kiekis per valandą, tačiau šia direktyva transliuotojams turėtų būti suteikta daugiau lankstumo naudojant reklamos intarpus, kai tai neturi neigiamo poveikio programų vientisumui.

- (86) Šia direktyva siekiama apsaugoti ypatingą Europos televizijos pobūdį, kai pageidautina, kad reklama būtų įterpiama tarp programų, taip ribojant galimus kinematografijos kūrinių ir televizijos filmų bei kai kurių kitų programų kategorijų, kurioms reikia specialios apsaugos, pertraukimus.
- (87) Turėtų būti nustatytas 20 % televizijos reklamos intarpams ir teleparduotuvių intarpams per valandą skirto laiko apribojimas, taikomas ir geriausiam transliavimo laikui. Televizijos reklamos intarpo koncepciją reikėtų suprasti kaip televizijos reklamą, kaip apibrėžta 1 straipsnio 1 dalies i punkte, kurios trukmė ne ilgesnė kaip 12 minučių.
- (88) Būtina uždrausti bet kokią cigarečių bei kitų tabako gaminių komercinius audiovizualinius pranešimus, įskaitant paslėptų komercinių audiovizualinių pranešimų formas, kai nors tiesiogiai ir neminimas tabako gaminyje, vis dėlto stengiamasi apeiti draudimą dėl cigarečių bei kitų tabako gaminių komercinių audiovizualinių pranešimų paminint prekių rūšies pavadinimą, simbolius ar kitokias tabako gaminių išskirtines savybes arba užsimenant apie įmones, kurių žinoma arba pagrindinė veikla yra tokių gaminių gamyba ar pardavimas.

- (89) Taip pat svarbu visiškai uždrausti medicinos produktų ir medicininio gydymo, gaunamų tik su receptais valstybėje narėje, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, visus komercinius audiovizualinius pranešimus, ir nustatyti griežtus alkoholinių produktų reklamos televizijoje kriterijus.
- (90) Šia direktyva draudžiamas paslėptų komercinių audiovizualinių pranešimų teikimas, nes jis neigiamai veikia vartotojus. Šioje direktyvoje paslėpto komercinio audiovizualinio pranešimo draudimas neturėtų būti taikomas teisėtam prekių rodymui, jei žiūrovas tinkamai informuojamas apie tai, kad rodomos prekės. Tai gali būti atlikta pranešant apie tai, kad tam tikroje programoje yra rodomos prekės, pavyzdžiui, rodant neutralų logotipą.

(91) Prekių rodymas programose – kinematografijos kūrinių ir televizijai skirtų audiovizualinių kūrinių realybė. Siekiant užtikrinti vienodas konkurencijos sąlygas ir taip padidinti Europos žiniasklaidos pramonės konkurencingumą yra būtinos prekių rodymo taisyklės. Šioje direktyvoje nustatyta prekių rodymo apibrėžtis turėtų apimti bet kokios formos komercinį audiovizualinį pranešimą, programoje matomu būdu pateikiantį nuorodą į produktą, paslaugą ar jų prekės ženklą už mokestį ar kitą panašų atlygį. Nemokamas prekių ar paslaugų pateikimas, pavyzdžiui, parama prekėms ar prizai, turėtų būti laikomas prekių rodymu tik tuo atveju, jei atitinkamų prekių ar paslaugų vertė yra didelė. Prekių rodymui turėtų būti taikomos tokios pat kokybės taisyklės ir apribojimai, kokie taikomi audiovizualiniams komerciniams pranešimams. Lemiamas kriterijus atskiriant rėmimą nuo prekių rodymo yra tai, kad rodant prekę nuoroda į ją įtraukiama į programos veiksmą, todėl ir 1 straipsnio 1 dalies m punkte esančioje apibrėžtyje yra žodžiai „programos metu“. Priešingai, rėmimo nuorodos gali būti rodomos programos metu, tačiau jos nesudaro veiksmo dalies.

- (92) Prekių rodymas iš esmės turėtų būti draudžiamas. Tačiau tam tikro pobūdžio programų atveju gali būti leidžiama nukrypti nuo šios nuostatos pagal tai leidžiantį sąrašą. Valstybė narė turėtų turėti galimybę nuspręsti visiškai arba iš dalies netaikyti šių leidžiančių nukrypti nuostatų, pavyzdžiui, leisdama rodyti prekes tik tose programose, kurios nebuvo išimtinai sukurtos toje valstybėje narėje.
- (93) Be to, turėtų būti draudžiama remti ir rodyti prekes, jeigu jos daro įtaką programų turiniui taip, kad turėtų poveikį žiniasklaidos paslaugų teikėjo atsakomybei ir redakciniam nepriklausomumui. Taip yra prekes rodant pagal temą.
- (94) Pagal valstybėms narėms Sutartimi dėl Europos Sąjungos veikimo numatytas pareigas jos yra atsakingos už šios direktyvos veiksmingą įgyvendinimą. Jos, remdamosi savo teisės tradicijomis ir sukurtomis struktūromis, gali laisvai pasirinkti tinkamas priemones ir visų pirma savo kompetentingų nepriklausomų reguliavimo įstaigų formą, kad galėtų nešališkai ir skaidriai atlikti savo darbą įgyvendindamos šią direktyvą. Konkrečiau, valstybių narių pasirinktos priemonės turėtų padėti skatinti žiniasklaidos pliuralizmą.

- (95) Tinkamam šios direktyvos taikymui užtikrinti būtinas glaudus kompetentingų valstybių narių reguliavimo įstaigų ir Komisijos bendradarbiavimas. Taip pat ypatingai svarbus glaudus valstybių narių bendradarbiavimas bei jų reguliavimo įstaigų bendradarbiavimas siekiant nustatyti poveikį, kurį vienoje valstybėje narėje įsisteigę transliuotojai gali daryti kitai valstybei narei. Kai licencijavimo procedūros numatytos nacionalinėje teisėje ir jei tai susiję su daugiau nei viena valstybe nare, pageidautina, kad prieš suteikiant tokias licencijas vyktų atitinkamų įstaigų tarpusavio konsultacijos. Šis bendradarbiavimas turėtų apimti visas šia direktyva koordinuojamas sritis.
- (96) Reikia aiškiai pasakyti, jog savireklamos veikla yra ypatinga reklamos forma, kai transliuotojas reklamuoja savo gaminius, paslaugas, programas ar kanalus. Visų pirma anonasai, susidedantys iš programų ištraukų, turėtų būti laikomi atskiromis programomis.

- (97) Kasdienių programų perdavimo laikas, skirtas transliuotojo pranešimams apie savo programas ir su jais tiesiogiai susijusiems papildomiems produktams arba pranešimams apie visuomenei skirtas paslaugas, ir kreipimaisi dėl labdaros, kurie yra transliuojami nemokamai, neturėtų būti įskaitomi į maksimalų dienos ar valandų transliavimo laiką, kurį galima skirti reklamai ir teleparduotuvėms.
- (98) Siekiant išvengti konkurencijos iškreipimų, ši išimtis turėtų būti taikoma tik pranešimams apie produktus, kurie atitinka dvejopas sąlygas – yra papildomi ir yra tiesiogiai susiję su minėtomis programomis. Terminu „papildomi“ apibūdinami tie produktai, kurių tikslas yra leisti žiūrovams gauti maksimalią naudą iš tų programų arba aktyviai jose dalyvauti.
- (99) Atsižvelgiant į teleparduotuvių – ekonominiu požiūriu veiklos vykdytojams labai svarbios veiklos ir puikios prekių ir paslaugų realizavimo Sąjungoje rinkos – plėtojimąsi, yra labai svarbu užtikrinti, kad būtų labai gerai apsaugomi vartotojai, tiksliai nustatant tinkamus standartus, reguliuojančius tokių programų transliavimo formą ir turinį.

- (100) Svarbu, kad kompetentingos nacionalinės institucijos, stebėdamos atitinkamų nuostatų įgyvendinimą, galėtų atskirti, viena, kanalų, kurie nėra skirti išimtinai teleparduotuvėms, transliavimo laiką, numatytą teleparduotuvių ir reklamos intarpams bei kitokioms reklamos formoms, o antra, transliavimo laiką, skirtą teleparduotuvėms. Todėl būtina ir pakanka, kad kiekvienas langas būtų aiškiai identifikuojamas optinėmis ir akustinėmis priemonėmis bent pradedant ir baigiant jį rodyti.
- (101) Ši direktyva turėtų būti taikoma išimtinai teleparduotuvėms ar savireklamai skirtiems kanalams, kuriuose nebūna tokių įprastų programos dalių kaip žinios, sportas, filmai, dokumentiniai filmai ir dramos spektakliai, tik šios direktyvos tikslais bei nedarant poveikio tokių kanalų įtraukimui į kitą Sąjungos priemonių reguliavimo sritį.

- (102) Nors televizijos transliuotojai paprastai privalo užtikrinti, jog jų programose faktai ir įvykiai yra teisingi, vis dėlto svarbu, kad juos saistytų tam tikri įsipareigojimai, susiję su teise atsakyti ar su kitomis lygiavertėmis teisių gynimo priemonėmis, kad kiekvienas asmuo, kurio teisėtiems interesams transliuotoje televizijos laidoje koku nors teiginiu buvo padaryta žala, galėtų veiksmingai pasinaudoti tokia teise arba teisių gynimo priemone.
- (103) Atsakymo teisė yra tinkama teisių gynimo priemonė televizijos programų transliavimui ir taip pat galėtų būti taikoma prijungties režimo aplinkoje. Rekomendacijoje dėl nepilnamečių ir žmogaus orumo apsaugos ir dėl atsakymo teisės jau pateiktos atitinkamos gairės, kaip įgyvendinti nacionalinės teisės ar praktikos priemonės, kad būtų užtikrinta atsakymo teisė ar lygiavertės teisių gynimo priemonės prijungties režimu teikiamos žiniasklaidos srityje.

- (104) kadangi šios direktyvos tikslų, t.y. sukurti audiovizualinių žiniasklaidos paslaugų erdvę be vidaus sienų tuo pačiu užtikrinant aukšto lygio bendro intereso tikslų apsaugą, visų pirma nepilnamečių bei žmogaus orumo apsaugą ir asmenų su negalia teisių skatinimą, valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi dėl šios direktyvos masto ir poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti.
- (105) Ši direktyva nedaro poveikio valstybių narių įsipareigojimams, susijusiems su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę terminais, nustatytais I priedo B dalyje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

Sąvokų apibrėžtys

1 straipsnis

1. Šioje direktyvoje vartojamos šios sąvokų apibrėžtys:
 - a) „audiovizualinės žiniasklaidos paslauga“:
 - i) paslauga, apibrėžta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 56 ir 57 straipsniuose, už kurią redakcinę atsakomybę prisiima žiniasklaidos paslaugų teikėjas ir kurios pagrindinis tikslas – informavimo, pramogų ar švietimo tikslais teikti programas plačiajai visuomenei elektroninių ryšių tinklais, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/21/EB 2 straipsnio a punkte. Tokia audiovizualinės žiniasklaidos paslauga – tai televizijos programų transliavimas, kaip apibrėžta šios dalies e punkte, arba užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, kaip apibrėžta šios dalies g punkte;
 - ii) komercinis audiovizualinis pranešimas;

- b) „programa“ – vaizdų, perteikiančių judesį, lydimą arba nelydimą garso, visuma, sudaranti atskirą vienetą žiniasklaidos paslaugų teikėjo nustatytame tvarkaraštyje arba kataloge, kurių forma bei turinys priylgsta televizijos programų formai ir turiniui. Pavyzdžiui, tokios programos apima pilnametražius vaidybinius filmus, sporto renginius, situacijų komedijas, dokumentinius filmus, programas vaikams ir originalius dramos kūrinis;
- c) „redakcinė atsakomybė“ – veiksminga kontrolė tiek atrenkant programas, tiek ir jas išdėstant chronologine tvarka televizijos programų transliavimo atveju, ar pateikiant kataloge užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikimo atveju. Redakcinė atsakomybė nebūtinai reiškia pagal nacionalinę teisę numatomą teisinę atsakomybę už teikiamų paslaugų turinį;
- d) „žiniasklaidos paslaugų teikėjas“ – fizinis ar juridinis asmuo, kuris prisiima redakcinę atsakomybę už audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos turinio parinkimą ir sprendžia, kokia tvarka jis organizuojamas;

- e) „televizijos programų transliavimas“ arba „televizijos programos“ (t. y. linijinė audiovizualinės žiniasklaidos paslauga) – audiovizualinės žiniasklaidos paslauga, kurią teikia žiniasklaidos paslaugų teikėjas, skirta vienu metu žiūrėti programas pagal programų tvarkaraštį;
- f) „transliuotojas“ – televizijos programų žiniasklaidos paslaugų teikėjas;
- g) „užsakomoji audiovizualinės žiniasklaidos paslauga“ (t. y. nelinijinė audiovizualinės žiniasklaidos paslauga) – audiovizualinės žiniasklaidos paslauga, kurią teikia žiniasklaidos paslaugų teikėjas, skirta žiūrėti programas naudotojo pasirinktu laiku ir jo individualiu prašymu pagal žiniasklaidos paslaugų teikėjo siūlomą programų katalogą;

- h) „komercinis audiovizualinis pranešimas“ – vaizdai, lydimi arba nelydimi garso, skirti tiesiogiai arba netiesiogiai reklamuoti prekes, paslaugas ar fizinio arba juridinio asmens, vykdančio ekonominę veiklą, įvaizdį. Tokie vaizdai lydi programą arba yra į ją įtraukiami už užmokestį arba kitą panašų atlygį ar savireklamos tikslais. Komercinių audiovizualinių pranešimų formos apima, *inter alia*, televizijos reklamą, rėmimą, teleparduotuves ir prekių rodymą;
- i) „televizijos reklama“ – už mokesčių ar kitą panašų atlygį bet kokia forma transliuojama informacija arba informacija, kurią savireklamos tikslais teikia prekyba, verslu, amatu ar profesine veikla besiverčianti viešoji ar privati įmonė arba fizinis asmuo, siekdami atlygintinai reklamuoti prekių tiekimą ar paslaugų teikimą, įskaitant nekilnojamąjį turtą, teises ir pareigas;

- j) „paslėptas komercinis audiovizualinis pranešimas“ – atvejai, kai programose žodžiais ar vaizdais yra pateikiamos prekių gamintojo ar paslaugų teikėjo prekės, paslaugos, pavadinimas, prekės ženklas ar veikla ir kai žiniasklaidos paslaugų teikėjas tai daro dėl reklamos, o visuomenę toks pateikimo pobūdis gali klaidinti. Toks pateikimas yra visų pirma laikomas sąmoningu, kai tai daroma už mokesčių ar kitą panašų atlygį;
- k) „rėmimas“ – bet kokia pagalba, kurią viešosios ar privačios įmonės arba fiziniai asmenys, nedalyvaujantys teikiant audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas ar kuriant audiovizualinius kūrinius, teikia audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms arba programoms finansuoti, siekdami garsinti savo vardą (pavadinimą), prekės ženklą, įvaizdį, veiklą ar produktus;
- l) „teleparduotuvė“ – visuomenei transliuojami tiesioginiai siūlymai siekiant už mokesčių tiekti prekes ar teikti paslaugas, įskaitant nekilnojamąjį turtą, teises ar pareigas;

- m) „prekių rodymas“ – bet kokios formos komercinis audiovizualinis pranešimas, kuriame už mokestį ar kitą panašų atlygį pateikiama informacija apie produktą, paslaugą ar jų prekės ženklą ar nuoroda į juos, taip, kad ji būtų aiškiai rodoma programos metu;
- n) „Europos kūriniai“:
 - i) kūriniai, kurių kilmės šalys yra valstybės narės;
 - ii) kūriniai, kurių kilmės šalys yra Europos trečiosios valstybės, esančios Europos Tarybos Europos konvencijos dėl televizijos be sienų Šalimis, ir kurie atitinka 3 dalies sąlygas;
 - iii) kūriniai, bendrai sukuriami pagal Sąjungos ir trečiųjų šalių sudarytus susitarimus, susijusius su audiovizualiniu sektoriumi, ir atitinkantys kiekviename iš tų susitarimų apibrėžtas sąlygas.

2. 1 dalies n punkto ii ir iii papunkčių nuostatos taikomos su sąlyga, kad kūriniais, kurių kilmės šalys yra valstybės narės, atitinkamoje trečiojoje šalyje netaikomos diskriminacinės priemonės.
3. 1 dalies n punkto i ir ii papunkčiuose nurodyti kūriniai yra kūriniai, kuriuos iš esmės sukuria autoriai ir kūrėjai, gyvenantys tose nuostatose nurodytose vienoje ar daugiau valstybių, jeigu tie kūriniai atitinka vieną iš toliau nurodytų trijų sąlygų:
 - i) juos sukuria vienas ar daugiau vienoje ar daugiau iš tų valstybių įsisteigusių kūrėjų;
 - ii) kūrinių kūrimui vadovauja ir jų kūrimą faktiškai kontroliuoja vienas ar daugiau vienoje ar daugiau iš tų valstybių įsisteigusių kūrėjų;
 - iii) tų valstybių bendrų kūrėjų įnašas į visas bendros gamybos išlaidas yra didžiausias ir bendros gamybos nekontroliuoja vienas ar daugiau kitose nei tos valstybės įsisteigusių kūrėjų.

4. Kūriniai, kurių pagal 1 dalies n punktą negalima laikyti Europos kūriniais, tačiau kurie yra sukurti remiantis valstybių narių ir trečiųjų šalių sudarytais dvišaliais bendros gamybos susitarimais, yra laikomi Europos kūriniais, jeigu Sąjungos bendrų kūrėjų indėlis sudaro didžiąją bendrų gamybos išlaidų dalį ir jeigu gamybos nekontroliuoja vienas ar daugiau ne valstybių narių teritorijoje įsisteigusių kūrėjų.

II SKYRIUS

Bendrosios nuostatos

2 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad visos jos jurisdikcijai priklausančių žiniasklaidos paslaugų teikėjų perduodamos audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos atitiktų visuomenei skirtoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms toje valstybėje narėje taikomas teisės sistemos taisykles.
2. Šioje direktyvoje valstybės narės jurisdikcijai priklausančios žiniasklaidos paslaugų teikėjai yra:
 - a) tie, kurie įsisteigę toje valstybėje narėje pagal 3 dalį; arba
 - b) tie, kuriems taikoma 4 dalis.

3. Šioje direktyvoje žiniasklaidos paslaugų teikėjas yra laikomas įsisteigusiu valstybėje narėje tokiais atvejais:
- a) žiniasklaidos paslaugų teikėjo pagrindinė buveinė yra toje valstybėje narėje ir redakciniai sprendimai dėl audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų yra priimami toje valstybėje narėje;
 - b) kai žiniasklaidos paslaugų teikėjo pagrindinė buveinė yra vienoje valstybėje narėje, o redakciniai sprendimai dėl audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų yra priimami kitoje valstybėje narėje, jis yra laikomas įsisteigusiu toje valstybėje narėje, kurioje žymi jo audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų veikla užsiimančių darbuotojų dalis vykdo veiklą. Jei žymi audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų veikla užsiimančių darbuotojų dalis vykdo veiklą abiejose valstybėse narėse, žiniasklaidos paslaugų teikėjas laikomas įsisteigusiu toje valstybėje narėje, kurioje yra jo pagrindinė buveinė. Jei žymi audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų veikla užsiimančių darbuotojų dalis nevykdo veiklos nei vienoje iš tų valstybių narių, žiniasklaidos paslaugų teikėjas laikomas įsisteigusiu toje valstybėje narėje, kurioje jis pradėjo savo veiklą laikydamasis tos valstybės narės teisės, jeigu jis palaiko nuolatinius ir veiksmingus ekonominius ryšius su ta valstybe nare;

- c) kai žiniasklaidos paslaugų teikėjo pagrindinė buveinė yra valstybėje narėje, tačiau sprendimai dėl audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų yra priimami trečiojoje šalyje arba atvirkščiai, jis laikomas įsisteigusiu atitinkamoje valstybėje narėje, jeigu didžioji audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų veikla užsiimančių darbuotojų dalis vykdo veiklą toje valstybėje narėje.

4. Žiniasklaidos paslaugų teikėjai, kuriems netaikomos 3 dalies nuostatos, laikomi priklausančiais valstybės narės jurisdikcijai, kai:

- a) jie naudojami toje valstybėje narėje esančiu ryšiu su palydovu;
- b) jie nesinaudoja toje valstybėje narėje esančiu ryšiu su palydovu, bet naudojami tai valstybei narei priklausančiais ryšio palydovo pajėgumais.

5. Jei pagal 3 ir 4 dalis negalima nuspręsti, kurios valstybės narės jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, kompetentinga valstybe nare bus laikoma ta, kurioje žiniasklaidos paslaugų teikėjas yra įsisteigęs, kaip apibrėžta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49–55 straipsniuose.
6. Ši direktyva netaikoma išimtinai trečiosioms šalims skirtoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms, kurių standartine vartotojų įranga tiesiogiai ar netiesiogiai negali priimti vienos ar daugiau valstybių narių visuomenė.

3 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų priėmimo laisvę ir savo teritorijoje neriboja jų perdavimo iš kitų valstybių narių dėl priešasčių, kurios patenka į šia direktyva koordinuojamas sritis.

2. Televizijos programų transliavimo atžvilgiu valstybės narės gali laikinai nesilaikyti 1 dalies, jei įvykdomos šios sąlygos:
- a) kitos valstybės narės transliuojamos televizijos programos akivaizdžiai, rimtai ir sunkiai pažeidžia 27 straipsnio 1 arba 2 dalis ir (arba) 6 straipsnį;
 - b) per praėjusius 12 mėnesių transliuotojas ne mažiau kaip du kartus pažeidė a punkte nurodytą (-as) nuostatą (-as);
 - c) atitinkama valstybė narė raštu pranešė transliuotojui ir Komisijai apie įtariamus pažeidimus ir apie priemones, kurių ji ketina imtis, jei tokie pažeidimai pasikartotų;

- d) konsultuojantis su transliuojančiaja valstybe ir Komisija nepavyko per 15 dienų nuo c punkte numatyto pranešimo draugiškai susitarti, ir tariami pažeidimai toliau daromi.

Per du mėnesius po pranešimo apie priemones, kurių ėmėsi valstybė narė, Komisija priima sprendimą, ar tos priemonės neprieštarauja Sąjungos teisei. Jei ji nusprendžia, kad prieštarauja, iš valstybės narės pareikalaujama kaip galima greičiau užbaigti minėtų priemonių taikymą.

- 3. 2 dalis nedaro poveikio bet kokių procedūrų, teisių gynimo priemonių ar sankcijų taikymui už minėtus pažeidimus valstybėje narėje, kurios jurisdikcijai priklauso transliuotojas.

4. Užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų atveju valstybės narės konkrečios paslaugos atžvilgiu gali imtis priemonių, kuriomis nukrypstama nuo 1 dalies nuostatų, jei įvykdomos šios sąlygos:

a) priemonės yra:

i) būtinos dėl vienos iš toliau išvardytų priežasčių:

- viešosios tvarkos, visų pirma nusikaltimų prevencijos, tyrimo, atskleidimo ir persekiojimo už juos baudžiamąja tvarka, įskaitant nepilnamečių apsaugą ir kovą su bet koku neapykantos skatinimu dėl rasės, lyties, religinių įsitikinimų ar pilietybės bei atskirų asmenų žmogaus orumo žeminimą;
- visuomenės sveikatos apsaugos;
- visuomenės saugumo, įskaitant valstybės saugumo ir gynybos užtikrinimą;
- vartotojų, įskaitant investuotojus, apsaugos;

- ii) taikomos užsakomajai audiovizualinės žiniasklaidos paslaugai, kuri prieštarauja tikslams, nurodytiems i papunktyje, arba kuri kelia rimtą ir didelį pavojų, kad tų tikslų nebus paisoma;
 - iii) proporcingos tiems tikslams;
- b) prieš imdamasi minėtų priemonių ir nedarydama poveikio teismo procesui, įskaitant preliminarų procesą ir baudžiamojo tyrimo metu atliktus veiksmus, valstybė narė:
- i) paprašė valstybės narės, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, imtis priemonių, ir pastaroji tokių priemonių nesiėmė arba jos buvo nepakankamos;
 - ii) pranešė Komisijai ir valstybei narei, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, apie ketinimą imtis tokių priemonių.

5. Skubos atvejais valstybės narės gali nukrypti nuo 4 dalies b punkte nustatytų sąlygų. Tokiu atveju apie priemones reikia kuo greičiau pranešti Komisijai ir valstybei narei, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, taip pat nurodyti priežastis, kodėl valstybė narė mano, kad tai yra skubos atvejis.
6. Nedarydama poveikio valstybės narės galimybei taikyti 4 ir 5 dalyje nurodytas priemones, Komisija kuo greičiau išnagrinėja priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumą su Sąjungos teise. Jei Komisija padaro išvadą, kad priemonės nesuderinamos su Sąjungos teise, ji paprašo tos valstybės narės nesiimti siūlomų priemonių arba skubiai nustoti taikyti minėtas priemones.

4 straipsnis

1. Valstybės narės turi teisę reikalauti, kad jų jurisdikcijai priklausančios žiniasklaidos paslaugų teikėjai šia direktyva koordinuojamose srityse laikytųsi išsamesnių ar griežtesnių taisyklių su sąlyga, kad tokios taisyklės atitinka Sąjungos teisę.

2. Tais atvejais, kai valstybė narė:

- a) pasinaudojo laisve pagal 1 dalį priimti išsamesnes ar griežtesnes bendro visuomenės intereso taisykles; ir
- b) nustato, kad kitos valstybės narės jurisdikcijai priklausantis transliuotojas transliuoja televizijos programą, kurios visa arba didžioji dalis skirta jos teritorijai,

ji gali susisiekti su jurisdikciją turinčia valstybe nare siekiant abi puses tenkinančio bet kokios iškeltos problemos sprendimo. Gavusi pagrįstą pirmosios valstybės narės prašymą, jurisdikciją turinti valstybė narė kreipiasi į transliuotoją su prašymu laikytis konkrečius bendrus visuomenės interesus ginančių taisyklių. Jurisdikciją turinti valstybė narė praneša pirmajai valstybei narei apie pasiektus rezultatus per du mėnesius po šio prašymo. Bet kuri valstybė narė gali paprašyti, kad atvejį išnagrinėtų pagal 29 straipsnį įsteigtas ryšių komitetas.

3. Pirmoji valstybė narė gali imtis tinkamų priemonių prieš atitinkamą transliuotoją, kai nustato, kad:
- a) taikant 2 dalį pasiekti rezultatai nėra pakankami; ir
 - b) konkretus transliuotojas įsisteigė jurisdikciją turinčioje valstybėje narėje siekdamas išvengti griežtesnių taisyklių šia direktyva koordinuojamose srityse, kurios jam būtų taikomos, jei jis būtų įsisteigęs pirmojoje valstybėje narėje.

Tokios priemonės turi būti objektyviai būtinos, taikomos nediskriminuojant ir proporcingos tikslams, kurių jomis siekiama.

4. Valstybė narė gali imtis priemonių pagal 3 dalį tik tokiu atveju, jei įvykdomos šios sąlygos:
- a) ji pranešė Komisijai ir valstybei narei, kurioje įsisteigęs transliuotojas, apie ketinimą imtis tokių priemonių, kartu nurodydama priežastis, kuriais ji grindžia savo vertinimą; ir
 - b) Komisija nusprendė, kad priemonės yra suderinamos su Sąjungos teise, ir visų pirma kad vertinimai, kuriuos valstybė narė atliko pagal 2 ir 3 dalis imdamasi tų priemonių, yra teisingai pagrįsti.
5. Gavusi 4 dalies a punkte numatytą pranešimą, Komisija per tris mėnesius priima sprendimą. Jei Komisija nusprendžia, kad priemonės nesuderinamos su Sąjungos teise, konkreti valstybė narė pasiūlytų priemonių nesiima.

6. Valstybės narės pagal savo teisės aktus tinkamomis priemonėmis užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausantys žiniasklaidos paslaugų teikėjai veiksmingai laikytųsi šios direktyvos nuostatų.
7. Valstybės narės šia direktyva koordinuojamose srityse skatina, kiek tai leidžiama pagal jų teisinės sistemas, nacionalinio lygio bendro reguliavimo ir (arba) savireguliacinio režimus. Šie režimai yra tokie, kad užtikrintų veiksmingą taisyklių įgyvendinimą ir juos plačiai remtų pagrindiniai suinteresuotieji subjektai atitinkamose valstybėse narėse.
8. Jei šioje direktyvoje nenumatyta kitaip, Direktyva 2000/31/EB taikoma visais atvejais. Jei šioje direktyvoje nenumatyta kitaip, kilus Direktyvos 2000/31/EB ir šios direktyvos nuostatų prieštaravimams, vadovaujamosi šios direktyvos nuostatomis.

III SKYRIUS

Visoms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms taikomos nuostatos

5 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausantys audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų teikėjai sudarytų paslaugos gavėjams galimybę nesudėtingai, tiesiogiai ir nuolat gauti bent šią informaciją:

- a) žiniasklaidos paslaugų teikėjo pavadinimą;
- b) geografinį adresą, kuriuo žiniasklaidos paslaugų teikėjas yra įsisteigęs;
- c) žiniasklaidos paslaugų teikėjo duomenis, įskaitant jo elektroninio pašto adresą ar tinklavietės adresą, pagal kuriuos į jį galima greitai, tiesiogiai ir veiksmingai kreiptis;
- d) atitinkamais atvejais – kompetentingas reguliavimo ar priežiūros įstaigas.

6 straipsnis

Valstybės narės tinkamomis priemonėmis užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausančių žiniasklaidos paslaugų teikėjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos nekurstytų neapykantos dėl rasės, lyties, religijos ar pilietybės.

7 straipsnis

Valstybės narės skatina jų jurisdikcijai priklausančius žiniasklaidos paslaugų teikėjus užtikrinti, kad jų paslaugos palaipsniui taptų prieinamos asmenims, turintiems regėjimo ar klausos negalią.

8 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausančios žiniasklaidos paslaugų teikėjai neperduotų kinematografijos kūrinių kitu laikotarpiu nei buvo susitarta su teisių turėtojais.

9 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausančių žiniasklaidos teikėjų perduodami komerciniai audiovizualiniai pranešimai atitiktų šiuos reikalavimus:
 - a) galima iš karto atpažinti, kad tai yra komercinis audiovizualinis pranešimas. Paslėpti komerciniai audiovizualiniai pranešimai draudžiami;
 - b) komerciniuose audiovizualiniuose pranešimuose negali būti naudojamos pasąmonę veikiančios technologijos;
 - c) komerciniuose audiovizualiniuose pranešimuose negali būti:
 - i) žmogaus orumo žeminimo;
 - ii) jokių diskriminavimo dėl lyties, rasės ar etninės kilmės, pilietybės, religijos arba tikėjimo, negalios, amžiaus arba seksualinės orientacijos apraiškų arba skatinimo;
 - iii) sveikatai ar saugai pavojingo elgesio skatinimo;
 - iv) aplinkos apsaugai ypač žalingo elgesio skatinimo;

- d) draudžiami bet kokie komerciniai audiovizualiniai pranešimai, skirti cigarečių ir kitų tabako gaminių reklamai;
- e) alkoholinių gėrimų reklamai skirti komerciniai audiovizualiniai pranešimai negali būti konkrečiai skirti nepilnamečiams ir neturi skatinti besaikio tokių gėrimų vartojimo;
- f) draudžiami vaistų bei medicininių gydymo būdų, kurie valstybėje narėje, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų tiekėjas, galimi tik pagal receptus, reklamai skirti audiovizualiniai komerciniai pranešimai;
- g) komerciniai audiovizualiniai pranešimai negali daryti žalingo fizinio ar moralinio poveikio nepilnamečiams. Todėl pasinaudojant nepilnamečių nepatyrimu ar patiklumu komerciniais audiovizualiniais pranešimais negalima tiesiogiai skatinti juos pirkti ar išsinuomoti produktą ar paslaugą, tiesiogiai skatinti nepilnamečius įtikinti savo tėvus ar kitus asmenis pirkti reklamuojamas prekes ar paslaugas, naudotis ypatingu nepilnamečių pasitikėjimu tėvais, mokytojais ar kitais asmenimis arba juose be reikalo rodyti į pavojingą padėtį patekusius nepilnamečius.

2. Valstybės narės ir Komisija skatina žiniasklaidos paslaugų teikėjus kurti elgesio kodeksus dėl netinkamų komercinių audiovizualinių pranešimų, kurie lydi vaikams skirtas programas arba yra įtraukti į tokias programas, apie maisto produktus ir gėrimus, kurių sudėtyje yra maistinių medžiagų ir maistiniu arba fiziologiniu poveikiu pasižyminčių medžiagų, visų pirma riebalų, riebalų rūgščių transizomerų, druskos ir (arba) natrio ir cukrų, kurių nerekomenduojama vartoti per daug.

10 straipsnis

1. Remiamos audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos ar programos turi atitikti šiuos reikalavimus:
 - a) jokiais aplinkybėmis jų turiniui, o televizijos programų transliavimo atveju – jų rodymo laikui, nedaroma įtaka taip, kad būtų paveikta žiniasklaidos paslaugų teikėjo atsakomybė ir redakcinis nepriklausomumas;
 - b) jose nėra tiesiogiai skatinama pirkti ar nuomoti prekes ar paslaugas, visų pirma darant specialias reklamines nuorodas į tas prekes ar paslaugas;

- c) žiūrovai aiškiai informuojami apie esamą rėmimo susitarimą. Programų pradžioje, jų metu ir (arba) pabaigoje tinkamu būdu pateikiant rėmėjo vardą (pavadinimą), logotipą ir (arba) kitą ženklą, pavyzdžiui, nuorodą į jo produktą (-us) ar paslaugą (-as) arba jų skiriamąjį ženklą yra aiškiai parodoma, kad programos yra remiamos.
2. Audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų arba programų negali remti įmonės, kurių pagrindinė veikla yra cigarečių ir kitų tabako gaminių gamyba arba pardavimas.
3. Jei įmonės, kurių veikla apima medicinos produktų gamybą arba pardavimą ir medicininį gydymą, remia audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas arba programas, jose gali būti reklamuojamas įmonės pavadinimas ar jos įvaizdis, tačiau negalima reklamuoti konkrečių medicinos produktų ar medicininių gydymo būdų, kurie toje valstybėje narėje, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, galimi tik pagal receptus.
4. Žinių ir naujienų programos negali būti remiamos. Valstybės narės gali uždrausti rodyti rėmėjų logotipą programose vaikams, dokumentiniuose filmuose ir religinio turinio programose.

11 straipsnis

1. 2, 3 ir 4 dalys taikomos tik programoms, sukurtoms po 2009 m. gruodžio 19 d.
2. Prekių rodymas programose draudžiamas.
3. Jei valstybė narė nenusprendžia kitaip, nukrypstant nuo 2 dalies prekių rodymas leidžiamas šiais atvejais:
 - a) kinematografijos kūrinuose, audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms sukurtuose filmuose ir serialuose, sporto programose ir lengvo turinio pramoginėse programose;
 - b) kai nėra užmokesčio, tikrai nemokamai tiekiamos kai kurios prekės ar teikiamos paslaugos, pavyzdžiui, parama prekėms ir prizai, siekiant juos įtraukti į programą.

Leidžianti nukrypti nuostata, numatyta a punkte, netaikoma vaikams skirtoms programoms.

Programos, į kurias įtrauktas prekių rodymas, turi atitikti bent visus šiuos reikalavimus:

- a) jokiais aplinkybėmis jų turiniui, o televizijos programų transliavimo atveju – jų rodymo laikui, nedaroma įtaka taip, kad būtų paveikta žiniasklaidos paslaugų teikėjo atsakomybė ir redakcinis nepriklausomumas;
- b) jose nėra tiesiogiai skatinama pirkti ar nuomoti prekes ar paslaugas, visų pirma darant specialias reklamines nuorodas į tas prekes ar paslaugas;
- c) jose nėra nepagrįstai didinamas konkretaus produkto pastebimumas;

- d) žiūrovai aiškiai informuojami apie prekių rodymą. Kad žiūrovas nebūtų klaidinamas, apie prekių rodymą aiškiai informuojama programos pradžioje ir pabaigoje, taip pat atnaujinus programos rodymą po reklamos pertraukos.

Darydamos išimtį valstybės narės gali netaikyti d punkte išdėstytų reikalavimų, jei konkrečios programos nekūrė arba neužsakė sukurti pats žiniasklaidos paslaugų teikėjas arba su žiniasklaidos paslaugų teikėju susijusi bendrovė.

4. Bet koku atveju programose nerodomas šios prekės:

- a) tabako gaminiai ar cigaretės arba įmonių, kurių pagrindinė veikla yra cigarečių ir kitų tabako gaminių gamyba arba pardavimas, produktai;
- b) konkretūs medicinos produktai ar medicininiai gydymo būdai, kurie toje valstybėje narėje, kurios jurisdikcijai priklauso žiniasklaidos paslaugų teikėjas, galimi tik pagal receptus.

IV SKYRIUS

Tik užsakomosioms audiovizualinės žiniasklaidos paslaugoms taikomos nuostatos

12 straipsnis

Valstybės narės imasi tinkamų priemonių užtikrinti, kad jų jurisdikcijai priklausančių žiniasklaidos paslaugų teikėjų užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos, kurios galėtų rimtai pakenkti fiziniam, protiniam ar moraliniam nepilnamečių vystymuisi, būtų teikiamos tik tokiu būdu, kuris užtikrintų, jog nepilnamečiai tokių užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų paprastai negalėtų klausytis ar žiūrėti.

13 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad, kai įmanoma, jų jurisdikcijai priklausančių žiniasklaidos paslaugų teikėjų teikiamos užsakomosios audiovizualinės žiniasklaidos paslaugos tinkamomis priemonėmis skatintų galimybes kurti Europos kūrinis ir prieigą prie jų. Toks skatinimas galėtų būti susijęs, *inter alia*, su finansiniu įnašu, kuriuo iš tokių paslaugų remiamas Europos kūrinių kūrimas ir teisių į juos įsigijimas arba Europos kūrinių dalis ir (arba) jų garsinimas užsakomųjų audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų programų kataloge.
2. Ne vėliau kaip 2011 m. gruodžio 19 d. ir vėliau kas ketverius metus valstybė narė pateikia Komisijai 1 dalies įgyvendinimo ataskaitą.
3. Remdamasi valstybių narių pateikta informacija ir nepriklausomu tyrimu, atsižvelgdama į rinką, technologijų pažangą ir kultūrinės įvairovės skatinimo tikslą, Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai 1 dalies taikymo ataskaitą.

V SKYRIUS

Nuostatos dėl išskirtinių teisių ir trumpų naujienų pranešimų teikimo transliuojant televizijos programas

14 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė gali imtis Sąjungos teisę atitinkančių priemonių, kad užtikrintų, jog jos jurisdikcijai priklausantys transliuotojai, pasinaudodami išskirtine teise, renginių, kurie tos valstybės narės laikomi itin reikšmingais visuomenei, netransliuotų taip, kad žymi tos valstybės narės gyventojų dalis negalėtų jų nemokamai matyti tiesiogiai ar žiūrėdami įrašą. Jei atitinkama valstybė narė imasi tokių priemonių, ji sudaro atitinkamų nacionalinių ar nenacionalinių renginių, kuriuos ji laiko itin reikšmingais visuomenei, sąrašą. Sąrašas sudaromas aiškiai, nedviprasmiškai ir tinkamu laiku. Atlikdama šį darbą, atitinkama valstybė narė taip pat nusprendžia, ar turėtų būti vykdoma viso renginio ar jo dalies tiesioginė transliacija, arba, jei to reikia arba dėl objektyvių priežasčių būtų geriau visuomenei, būtų rodomas viso renginio ar jo dalies įrašas.

2. Valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai apie priemones, kurių jos ėmėsi ar ketina imtis pagal 1 dalį. Per tris mėnesius nuo pranešimo dienos Komisija patikrina, ar tokios priemonės yra suderinamos su Bendrijos teise, ir praneša apie jas kitoms valstybėms narėms. Ji paprašo ryšių komiteto, įsteigto pagal 29 straipsnį, nuomonės. Informacija apie taikomas priemones nedelsiant paskelbiama *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ir ne rečiau kaip kartą per metus paskelbiamas bendras valstybėse narėse taikomų priemonių sąrašas.
3. Valstybės narės, taikydamos tinkamas priemones ir vadovaudamosi savo teisės aktais, užtikrina, kad jų jurisdikcijai priklausantys transliuotojai nesinaudotų po 2007 m. gruodžio 18 d. nusipirktois išskirtinėmis teisėmis taip, kad žymi kitos valstybės narės gyventojų dalis negalėtų nemokamai matyti 1 ir 2 dalyse apibrėžtų tos kitos valstybės narės visų ar dalies tiesiogiai transliuojamų renginių arba, jei to reiktų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenei, visų ar dalies vėliau transliuojamų nemokamų televizijos įrašų, kuriuos ta kita valstybė narė apibrėžia pagal 1 dalį.

15 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad visi Sąjungoje įsisteigę transliuotojai, norintys parengti trumpus naujienų pranešimus, sąžiningomis, pagrįstomis ir nediskriminacinėmis sąlygomis turėtų prieigą prie didelės visuomeninės svarbos renginių, kurie išskirtinėmis teisėmis transliuojami jų jurisdikcijai priklausančio transliuotojo.
2. Jeigu kitas transliuotojas, įsisteigęs toje pačioje valstybėje narėje kaip ir prieigos prašantis transliuotojas, įgijo išskirtinių teisių, susijusių su tam tikru didelės visuomeninės svarbos renginiu, prieigos prašoma iš to transliuotojo.
3. Valstybės narės užtikrina, kad tokia prieiga būtų garantuojama leidžiant transliuotojams laisvai pasirinkti trumpas ištraukas iš perduodančio transliuotojo signalo ir, išskyrus atvejus, kai to neįmanoma atlikti dėl praktinių priežasčių, nurodant bent jų šaltinį.
4. Kaip alternatyvą 3 daliai valstybės narės gali nustatyti lygiavertę sistemą, kuri kitomis priemonėmis leistų užtikrinti prieigą sąžiningomis, pagrįstomis ir nediskriminuojančiomis sąlygomis.

5. Trumpos ištraukos naudojamos tik bendro pobūdžio žinių programose ir gali būti naudojamos teikiant užsakomąsias audiovizualinės žiniasklaidos paslaugas tik tuo atveju, jei tą pačią programą netiesioginės transliacijos forma siūlo tas pats žiniasklaidos paslaugų teikėjas.
6. Nedarydamos poveikio 1–5 dalims valstybės narės, laikydamosi savo teisinės sistemos ir teisinės praktikos, užtikrina, kad būtų nustatyti su tokių trumpų ištraukų pateikimu susiję būdai ir sąlygos, visų pirma kompensavimo priemonių, ilgiausios trumpų ištraukų trukmės ir jų perdavimo laiko ribų atžvilgiu. Jei numatyta kompensacija, ji negali būti didesnė už papildomas sąnaudas, tiesiogiai patirtas teikiant prieigą.

IV SKYRIUS

Skatinimas platinti ir kurti televizijos programas

16 straipsnis

1. Valstybės narės, jei įmanoma ir taikydamos atitinkamas priemones, užtikrina, kad transliuotojai Europos kūriniais paliktą didesnę savo programų transliavimui skirtą laiko dalį, išskyrus laiką žinioms, sporto renginiams, žaidimams, reklamai, teleteksto paslaugoms ir teleparduotuvėms. Atsižvelgiant į transliuotojų tikslus savo žiūrovams teikti informacinio, švietimo, kultūrinio ir pramoginio pobūdžio programas, ši laiko dalis turėtų būti pasiekama palaipsniui ir vadovaujantis tinkamais kriterijais.
2. Kai 1 dalyje nustatyta laiko dalis negali būti pasiekta, atitinkamoje valstybėje narėje ji turi būti ne mažesnė negu vidutinė 1988 m. skirta dalis.

Tačiau Graikijai ir Portugalijai 1988 m. pakeičiami 1990 m.

3. Pradedant nuo 1991 m. spalio 3 d. valstybės narės kas dveji metai pateikia Komisijai ataskaitą apie šio straipsnio ir 17 straipsnio taikymą.

Toje ataskaitoje visų pirma pateikiami statistiniai duomenys apie šiame straipsnyje ir 17 straipsnyje nurodytą laiko dalį kiekvienoje televizijos programoje, priklausančioje atitinkamos valstybės narės jurisdikcijai, taip pat kad kiekvienu atveju būtų nurodytos priežastys, dėl kurių nepavyko pasiekti tos laiko dalies, bei priemonės, kurių buvo imtasi arba kurios yra numatytos siekiant tai padaryti.

Komisija kitoms valstybėms narėms ir Europos Parlamentui praneša apie gautas ataskaitas, su kuriomis, jei reikia, kartu pateikiama nuomonė. Komisija užtikrina, kad šis straipsnis ir 17 straipsnis būtų taikomi pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo nuostatas. Pateikdama savo nuomonę, Komisija gali visų pirma atsižvelgti į pažangą, padarytą palyginus su ankstesniais metais, pirmą kartą transliuojamų kūrinių dalį programose, ypatingą naujų televizijos transliuotojų padėtį ir į ypatingą šalių, turinčių nedidelius audiovizualinių priemonių gamybos pajėgumus arba ribotą kalbinę erdvę, padėtį.

17 straipsnis

Tais atvejais, kai galima, ir panaudodamos tinkamas priemones valstybės narės užtikrina, kad transliuotojai ne mažiau kaip 10 % savo programų laiko skirtų Europos kūriniams, sukurtiems nuo transliuotojų nepriklausančių kūrėjų, išskyrus žinioms, sporto renginiams, žaidimams, reklamai, teleteksto paslaugoms ir teleparduotuvėms skirtą laiką arba valstybės narės nuožiūra ne mažiau kaip 10 % savo programų biudžeto. Tokios laiko dalies reikėtų siekti palaipsniui, nustačius tinkamus kriterijus ir atsižvelgiant į transliuotojo įsipareigojimus savo žiūrovams teikti informacinio, švietimo, kultūrinio ir pramoginio pobūdžio programas. Jos turi būti siekiama skiriant tinkamą dalį dabartiniams kūriniams, t. y. kūriniams, kurie yra transliuojami penkerius metus nuo jų sukūrimo.

18 straipsnis

Šis skyrius netaikomas televizijos programoms, skirtoms vietinei auditorijai ir nesančioms nacionalinės sistemos dalimi.

VII SKYRIUS

Televizijos reklama ir teleparduotuvė

19 straipsnis

1. Televizijos reklama ir teleparduotuvė yra lengvai atpažįstamos ir atskiriamos nuo redakcinio programos turinio. Nedarant poveikio naujų reklamos technologijų naudojimui, televizijos reklama ir teleparduotuvė optinėmis ir (arba) akustinėmis ir (arba) erdvinėmis priemonėmis yra pakankamai atskiriamos nuo kitų programos dalių.
2. Atskiri reklamos ir teleparduotuvės intarpai, išskyrus sporto renginių perdavimo metu, turi likti išimtimi.

20 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įterpiant televizijos reklamą ar teleparduotuvę programų metu nebūtų pakenkta programų vientisumui, atsižvelgiant į natūralias atitinkamos programos pertraukas ir jos trukmę bei pobūdį, bei nebūtų pažeidžiamos teisių turėtojų teisės.
2. Perduodant televizijos filmus (išskyrus kelių serijų filmus, serialus ir dokumentinius filmus), kinematografijos kūrinius ir naujienų programas televizijos reklama ir (arba) teleparduotuvė gali būti rodomos vieną kartą per kiekvieną programoje nustatytą ne trumpesnę kaip 30 minučių laikotarpį. Perduodant vaikams skirtas programas, televizijos reklama ir (arba) teleparduotuvė gali būti rodomos vieną kartą per kiekvieną programoje nustatytą ne trumpesnę kaip 30 minučių laikotarpį, jeigu numatoma programos trukmė yra ilgesnė nei 30 minučių. Televizijos reklama ar teleparduotuvė negali būti įterpiamos į religines apeigas.

21 straipsnis

Medicinos produktų, kuriems išleisti į apyvartą reikalingas leidimas, kaip apibrėžta Direktyvoje 2001/83/EB, teleparduotuvės, taip pat medicininio gydymo teleparduotuvės yra draudžiamos.

22 straipsnis

Alkoholinių gėrimų televizijos reklama ir teleparduotuvė turi atitikti šiuos reikalavimus:

- a) ji negali būti skirta būtent nepilnamečiams ir visų pirma neturėtų rodyti alkoholinius gėrimus vartojančių nepilnamečių;
- b) ji nesieja alkoholio vartojimo su padidėjusia fizine energija ar vairavimu;
- c) ji nesudaro įspūdžio, kad alkoholio vartojimas prisideda prie sėkmės socialiniame ar seksualiniame gyvenime;

- d) joje nėra teigiama, kad alkoholis turi gydomųjų savybių arba kad jis yra stimuliuojanti, raminanti ar asmenines problemas padedanti išspręsti priemonė;
- e) joje nėra skatinamas besaikis alkoholio vartojimas, o abstinencija ar saikingas jo vartojimas nėra nušviečiamas neigiamai;
- f) joje nėra pabrėžiama, kad didelis alkoholio kiekis (stiprumas) yra teigiama gėrimo savybė.

23 straipsnis

1. Televizijos reklamos ir teleparduotuvės intarpams skirtas laikas per vieną astronominę valandą neviršija 20 %.
2. 1 dalis netaikoma paties transliuotojo pranešimams apie savo programas ir pagalbiniam su tomis programomis tiesiogiai susijusiems produktams, rėmimo pranešimams ir prekių rodymui.

24 straipsnis

Teleparduotuvės yra aiškiai išskiriamos optinėmis ir akustinėmis priemonėmis ir nepertraukiamai trunka ne mažiau kaip 15 minučių.

25 straipsnis

Ši direktyva *mutatis mutandis* taikomos televizijos kanalams, skirtiems tik reklamai ir teleparduotuvėms, taip pat televizijos kanalams, skirtiems tik savireklamai.

Tačiau šiems kanalams netaikomas VI skyrius bei 20 ir 23 straipsniai.

26 straipsnis

Nedarant poveikio 4 straipsniui, valstybės narės, deramai atsižvelgdamos į Sąjungos teisę, televizijos programų, kurios skirtos tik šalies teritorijai ir kurių negali tiesiogiai ar netiesiogiai žiūrėti vienos ar daugiau kitų valstybių narių visuomenė, transliavimo atžvilgiu gali nustatyti kitokias sąlygas nei išdėstytos 20 straipsnio 2 dalyje ir 23 straipsnyje.

VIII SKYRIUS

Nepilnamečių apsauga transliuojant televizijos programas

27 straipsnis

1. Valstybės narės imasi tinkamų priemonių, užtikrinančių, kad jų jurisdikcijai priklausančių transliuotojų televizijos programose nebūtų jokių programų, galinčių rimtai pakenkti fiziniam, protiniam ar moraliniam nepilnamečių vystymuisi, visų pirma programų, susijusių su pornografija ar savitiksiu smurtu.
2. 1 dalyje numatytos priemonės taikomos ir kitoms programoms, kurios galėtų pakenkti fiziniam, protiniam ar moraliniam nepilnamečių vystymuisi, išskyrus tuos atvejus, kai tinkamai parinkus transliavimo laiką ar panaudojus kokią nors techninę priemonę garantuojama, jog nepilnamečiai tokio transliavimo metu paprastai negalės jų klausytis ar žiūrėti.
3. Be to, kai tokios programos yra transliuojamos neužkoduotos, valstybės narės užtikrina, kad prieš joms prasidedant būtų akustinis įspėjimas arba kad jas būtų galima atpažinti pagal vaizdinį simbolį, rodomą visą jų transliavimo laiką.

IX SKYRIUS

Su televizijos programomis susijusi atsakymo teisė

28 straipsnis

1. Nedarant poveikio valstybių narių pagal civilinę, administracinę ar baudžiamąją teisę priimtoms kitoms nuostatomis, kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo nepriklausomai nuo jo nacionalinės priklausomybės, kurio teisėtiems interesams ir visų pirma reputacijai bei geram vardui pakenkė televizijos programoje paskelbti neteisingi faktai, turi turėti teisę atsakyti ar į kitas lygiavertes teisių gynimo priemones. Valstybės narės užtikrina, kad iš tikrųjų pasinaudoti teise atsakyti ar lygiaverte teisių gynimo priemone nebūtų trukdoma nustatant nepagrįstas sąlygas. Atsakymas transliuojamas per pagrįstą laikotarpį po to, kai buvo pateiktas motyvuotas atsakymas, ir tokiu laiku bei tokiu būdu, kuris tinka tai transliuojamai programai, dėl kurios reikalavimas atsakyti buvo pateiktas.

2. Teisė atsakyti arba kitokios lygiavertės teisių gynimo priemonės galioja visiems valstybės narės jurisdikcijai priklausantiems transliuotojams.
3. Valstybės narės nustato priemones, būtinas teisei atsakyti ar kitokioms lygiavertėms teisių gynimo priemonėms įtvirtinti, ir nustato jų įgyvendinimo tvarką. Visų pirma jos užtikrina, jog tam yra numatomas pakankamai ilgas laiko tarpas, o tvarka yra tokia, kad fiziniai ar juridiniai asmenys, gyvenantys ar įsisteigę kitose valstybėse narėse, galėtų tinkamai pasinaudoti ta teise ar kitokiomis lygiavertėmis teisių gynimo priemonėmis.

4. Prašymas pasinaudoti teise atsakyti ar kitokiomis lygiavertėmis teisių gynimo priemonėmis gali būti atmestas, jei toks atsakymas nėra pagrįstas pagal 1 dalyje nustatytas sąlygas, jei juo būtų daromas baudžiamąją atsakomybę užtraukiantis veiksmas, jei dėl jo transliuotojas atsakytų pagal civilinės teisės normas arba juo būtų peržengtos visuomenės priimtose padarumo ribos.
5. Priimamos nuostatos dėl tvarkos, pagal kurią ginčai dėl pasinaudojimo teise atsakyti ar lygiavertėmis teisių gynimo priemonėmis gali būti sprendžiami teisme.

X SKYRIUS

Ryšių komitetas

29 straipsnis

1. Įsteigiamas Komisijos globojamas ryšių komitetas. Jį sudaro valstybių narių kompetentingų institucijų atstovai. Komitetui pirmininkauja Komisijos atstovas; komitetas susirenka jo iniciatyva arba valstybės narės delegacijos prašymu.
2. Ryšių komiteto uždaviniai yra šie:
 - a) padėti veiksmingai įgyvendinti šią direktyvą reguliariai konsultuojantis dėl visų su jos taikymu susijusių praktinių problemų, visų pirma kylančių taikant 2 straipsnį, bei aptariant visus kitus reikalus, dėl kurių keistis nuomonėmis laikoma naudinga;
 - b) pateikti nuomones savo iniciatyva arba pateikti nuomones, kurių prašo Komisija, dėl šios direktyvos taikymo valstybėse narėse;

- c) tapti nuomonių keitimosi forumu svarstant, kokie klausimai turėtų būti aptarti ataskaitose, kurias valstybės narės turi pateikti pagal 16 straipsnio 3 dalį ir kokia metodologija jose turėtų būti vadovaujama;
- d) aptarti reguliarių konsultacijų, kurias Komisija rengia su transliuotojų organizacijų atstovais, laidų kūrėjais, vartotojais, gamybininkais, paslaugų tiekėjais, profesinėmis sąjungomis ir kūrybine bendruomene, rezultatus;
- e) padėti valstybėms narėms ir Komisijai keisti informacija apie padėtį ir pokyčius reguliavimo veikloje, susijusioje su audiovizualinės žiniasklaidos paslaugomis, atsižvelgiant į Sąjungos audiovizualinę politiką ir atitinkamus pokyčius technikos srityje;
- f) ištirti visus pokyčius, vykstančius sektoriuje, dėl kurio veiklos būtų naudinga keisti nuomonėmis.

XI SKYRIUS

Valstybių narių reguliavimo įstaigų bendradarbiavimas

30 straipsnis

Valstybės narės imasi tinkamų priemonių teikti viena kitai ir Komisijai, visų pirma per savo kompetentingas nepriklausomas reguliavimo įstaigas, informaciją, reikalingą šios direktyvos, visų pirma jos 2, 3 ir 4 straipsnių, taikymui.

XII SKYRIUS

Baigiamosios nuostatos

31 straipsnis

Šia direktyva nekoordinuojamose srityse ji nedaro poveikio valstybių narių teisėms ir įsipareigojimams, kylantiems iš galiojančių telekomunikacijų ar programų transliavimui reglamentuoti priimtų konvencijų.

32 straipsnis

Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

33 straipsnis

Ne vėliau kaip 2011 m. gruodžio 19 d., o vėliau – kas trejus metus, Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai bei Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ataskaitą apie šios direktyvos taikymą ir, jei reikia, teikia pasiūlymus, kurie padėtų ją pritaikyti prie pokyčių audiovizualinės žiniasklaidos paslaugų srityje, visų pirma atsižvelgiant į naujausią technologijų pažangą, sektoriaus konkurencingumą ir žiniasklaidos priemonių naudojimo raštingumo lygius visose valstybėse narėse.

Toje ataskaitoje taip pat įvertinamas televizijos reklamos, lydinčios vaikams skirtas programas arba įtrauktos į tas programas, klausimas, visų pirma tai, ar šioje direktyvoje nustatytos kiekybinės ir kokybinės taisyklės suteikė reikiamą apsaugos lygį.

34 straipsnis

Direktyva 89/552/EEB su pakeitimais, padarytais direktyvomis, išvardytomis I priedo A dalyje, yra panaikinama nedarant poveikio valstybių narių įsipareigojimams, susijusiems su direktyvų perkėlimo į nacionalinę teisę terminais, nustatytais I priedo B dalyje.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal II priede pateiktą atitikties lentelę.

35 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

36 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

Tarybos vardu

Pirmininkas

I PRIEDAS

A dalis

Panaikinama direktyva ir jos vėlesni pakeitimai

(nurodyta 34 straipsnyje)

Tarybos direktyva 89/552/EEB
(OL L 298, 1989 10 17, p. 23)

Europos Parlamento ir Tarybos
direktyva 97/36/EB
(OL L 202, 1997 7 30, p. 60)

Europos Parlamento ir Tarybos tik 1 straipsnis
direktyva 2007/65/EB
(OL L 332, 2007 12 18, p. 27)

B dalis

Perkėlimo į nacionalinę teisę terminų sąrašas

(nurodytas 34 straipsnyje)

Direktyva	Perkėlimo terminas
89/552/EEB	1991 m. spalio 3 d.
97/36/EB	1998 m. gruodžio 31 d.
2007/65/EB	2009 m. gruodžio 19 d.

II PRIEDAS

ATITIKTIES LENTELĖ

Direktyva 89/552/EEB	Ši direktyva
1 straipsnio įžanginė formuluotė	1 straipsnio 1 dalies įžanginė formuluotė
1 straipsnio a punkto įžanginė formuluotė	1 straipsnio 1 dalies a punkto įžanginė formuluotė
1 straipsnio a punkto pirma įtrauka	1 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktis
1 straipsnio a punkto antra įtrauka	1 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis
1 straipsnio b–m punktai	1 straipsnio 1 dalies b–m punktai
1 straipsnio n punkto i papunkčio įžanginė formuluotė	1 straipsnio 1 dalies n punkto įžanginė formuluotė
1 straipsnio n punkto i papunkčio pirma įtrauka	1 straipsnio 1 dalies n punkto i papunktis
1 straipsnio n punkto i papunkčio antra įtrauka	1 straipsnio 1 dalies n punkto ii papunktis
1 straipsnio n punkto i papunkčio trečia įtrauka	1 straipsnio 1 dalies n punkto iii papunktis
1 straipsnio n punkto i papunkčio ketvirta įtrauka	1 straipsnio 2 dalis
1 straipsnio n punkto ii papunkčio įžanginė formuluotė	1 straipsnio 3 dalies įžanginė formuluotė
1 straipsnio n punkto ii papunkčio pirma įtrauka	1 straipsnio 3 dalies i punktas
1 straipsnio n punkto ii papunkčio antra įtrauka	1 straipsnio 3 dalies ii punktas

Direktyva 89/552/EEB	Ši direktyva
1 straipsnio n punkto ii papunkčio trečia įtrauka	1 straipsnio 3 dalies iii punktas
1 straipsnio n punkto iii papunktis	1 straipsnio 4 dalis
2 straipsnis	2 straipsnis
2a straipsnio 1, 2 ir 3 dalys	3 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
2a straipsnio 4 dalies įžanginė formuluotė	3 straipsnio 4 dalies įžanginė formuluotė
2a straipsnio 4 dalies a punktas	3 straipsnio 4 dalies a punktas
2a straipsnio 4 dalies b punkto įžanginė formuluotė	3 straipsnio 4 dalies b punkto įžanginė formuluotė
2a straipsnio 4 dalies b punkto pirma įtrauka	3 straipsnio 4 dalies b punkto i papunktis
2a straipsnio 4 dalies b punkto antra įtrauka	3 straipsnio 4 dalies b punkto ii papunktis
2a straipsnio 5 ir 6 dalys	3 straipsnio 5 ir 6 dalys
3 straipsnis	4 straipsnis
3a straipsnis	5 straipsnis
3b straipsnis	6 straipsnis
3c straipsnis	7 straipsnis
3d straipsnis	8 straipsnis
3e straipsnis	9 straipsnis

Direktyva 89/552/EEB	Ši direktyva
3f straipsnis	10 straipsnis
3g straipsnio 1 dalis	11 straipsnio 2 dalis
3g straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos įžanginė formuluoė	11 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos įžanginė formuluoė
3g straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos pirma įtrauka	11 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos a punktas
3g straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos antra įtrauka	11 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos b punktas
3g straipsnio 2 dalies antra, trečia ir ketvirta pastraipos	11 straipsnio 3 dalies antra, trečia ir ketvirta pastraipos
3g straipsnio 3 dalis	11 straipsnio 4 dalis
3g straipsnio 4 dalis	11 straipsnio 1 dalis
3h straipsnis	12 straipsnis
3i straipsnis	13 straipsnis
3j straipsnis	14 straipsnis
3k straipsnis	15 straipsnis
4 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys	16 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
4 straipsnio 4 dalis	–

Direktyva 89/552/EEB	Ši direktyva
5 straipsnis	17 straipsnis
9 straipsnis	18 straipsnis
10 straipsnis	19 straipsnis
11 straipsnis	20 straipsnis
14 straipsnis	21 straipsnis
15 straipsnis	22 straipsnis
18 straipsnis	23 straipsnis
18a straipsnis	24 straipsnis
19 straipsnis	25 straipsnis
20 straipsnis	26 straipsnis
22 straipsnis	27 straipsnis
23 straipsnis	28 straipsnis
23a straipsnis	29 straipsnis

Direktyva 89/552/EEB	Ši direktyva
23b straipsnis	30 straipsnis
24 straipsnis	31 straipsnis
–	32 straipsnis
26 straipsnis	33 straipsnis
–	34 straipsnis
–	35 straipsnis
27 straipsnis	36 straipsnis
–	I priedas
–	II priedas